

СЪЮЗ НА
ЕВАНГЕЛСКИТЕ ПЕТДЕСЯТНИ ЦЪРКВИ
В БЪЛГАРИЯ

Върховен съвет

ТОВА, КОЕТО СТАВА ПО СВЕТА

превел:
Д-р Борис Кузманов

СОФИЯ

1956

Пред вас е една много известна книга, която била за първи път публикувана през 1956 г. в гр. София от Върховният съвет на Съюза Евангелските петдесетни църкви в България. Това е втора редакция на книгата, с много малко поправки. Запазен е оригиналният език и стил на преводача.

От редактора Людмила Михайлова

ТОВА, КОЕТО СТАВА ПО СВЕТА

ПРЕДГОВОР

Всички Божии чада в днешно време изпитваме тежестта на духовното охлаждане, което като ледена вълна покрива цялото човечество. Особено днес ние добре разбираме вярността на Христовите думи: «Любовта на мнозинството ще охладнее» (Матей 24:12).

Обаче заедно с мъката поради духовното отмаляване ние изпитваме и жажда на съживление. Не ни задоволява сегашното ни състояние. Ние викаме към Бога за обновяване и опресняване, и Той не забавя отговора Си. Виждаме вече изобилен духовен дъжд да се излива над много страни по земното кълбо. Ще се изсипе ли и над нас? Сигурно. Обещанията на Бога за есенен късен дъжд са и за нас. Бог не е зла мащеха спрямо нас, а щедра майка към други. Нека се молим по-усърдно и чакаме с мъдрост и търпение голямо съживление.

Тази книга в първата си част е превод на «Биографията на Виллям Бранхам». Останалите части са превод от сипсанието «Welt Licht» (Повече светлина).

Бог да благослови четенето на книгата!

П-р Борис Кузманов

Има повече от 20 мъже по света, които имат апостолско служение да вършат чудеса, като например Бранхам, Фриман, Осборн, Алистер и други. Тези хора са неопровержими доказателства за библейските истини и същевременно предвестници на Христос, който вече идва. Липсата на мир, крещящата до небето неправда и много други злини са сигурни белези за това, което и Библията твърди.

I. Уилям Бранхам

1. Бащин дом и семейство

Уилям е роден в една хубава априлска сутрин през 1909 година. Баща му бил горски работник. Семейството живеело при много мизерни условия. Когато се появили съседите да честитят на родителите за новороденото детенце, някаква свята тържественост изпълвала бедната къщичка. Дали още тогава не се е чувствало присъствието на ангела, който по-после така често е водил брат Бранхам? Възможно е.

Две седмици след раждането родителите занесли детето в една малка приличаща на обор баптистка църквица, за да го посветят на Бога.

Когато детето било около шестмесечно и бащата отсъствал за по-дълго време от къщи, се разразила силна снежна буря, която откъснала семейството Бранхам от околния свят. След напразни усилия да си вземе дърва отвън, отчаяната майка решила да легне с детето в леглото и да дочака смъртния час, още повече, че нямало и нищо за ядене. И сигурно щели да загинат, ако един техен далечен съсед не забелязал, че от няколко дни от колибата им не се вдига дим. С мъка той си пробил път в снега до колибата. Понеже никой не отговорил на почукването, той разбил вратата и намерил майката в безсъзнание до своето дете.

2. На седем години

Малкият Уилям по навик излязъл с приятелчета да лови риба. Баща му забранил. Той трябвало да донесе вода от реката. По пътя седнал под едно дърво и заплакал. Както седял така, изведнъж чул своеобразно шумолене на дървото, като от силна вихрушка. Иначе наоколо било съвсем тихо. Когато погледнал нагоре, никакъв лист не се движел, а шумът продължавал. Той се уплашил и станал. Ненадейно се чул глас от дървото: "Никога не пий алкохолни напитки! Не пуши! Не опетнявай по никакъв начин тялото си; понеже Аз имам за теб определено велико служение, когато пораснеш." Уилям толкова се уплашил, че не знаел какво да прави. Викайки избягал в къщи. Майка му го посрещнала и помислила, че е болен и има нервен пристъп, понеже бил пребледнял. Тя го сложила на леглото и повикала лекар. Малкият разказал какво му се е случило и доктора си отишъл.

Няколко седмици по-късно, когато играел с брат си на топчета, го обладало особено чувство. Той седнал до едно дърво и видял като на сън грамаден мост да се простира над реката Охио, от който няколко работници паднали и загинали във водата. Когато дошъл на себе си изтичал при майка си и ѝ разказал преживяното. Тя само констатирала, че детето ѝ е много нервно. Но 22 години по-късно когато на реката Охио се строил мост наистина в реката паднали няколко души и се удавили. Това видение не е предизвикано от мисли, желаниа или молитва, но чрез предвиждания по Божията воля.

Когато малкият Уилям играел с други деца и те поискали да направят нещо, което не било добро, някаква сила го възпирала да не участва. Все имал чувството, че някой е около него и върви с него.

След като завършил училище, един ден минавал с момчета покрай един шатър на астролози. Една млада жена го заговорила: "Чуй бе, искам да говоря с тебе. Знаеш ли, че си роден под една особена звезда и че една звезда винаги те следва?! Ти си определен за големи неща." Тогава той не обърнал внимание на тези думи. При все това с него ставало нещо. Никой не го разбирал, а и той не разбирал себе си.

3. На 14 години

Като станал на 14 години Бог му говорил чрез едно нещастие, вследствие на което той трябвало да лежи 7 месеца в една болница. Все повече му ставало ясно, че Спасителят иска да го привлече към Себе Си, обаче той си оставал равнодушен, още повече, че и от родителите си не получавал никакви упътвания във вярата.

Един ден един приятел на неговия баща му предложил да пие ракия. Уилям отказвайки му благодарил. Когато баща му казал: "Ах, ти не си мъж, а глупак," той взел чашата за да покаже, че не е такъв. Но в същия момент той чул същия своеобразен шум на вятър както някога от дървото, което го накарало веднага да пусне чашата. Бащата се присмял, от което му станало много мъчно. Той вдигнал чашата повторно, допрял я до устата си и пак, но сега по-силно, той чул страшното шумене. При това чувствал като ли че някой стои до него. Той пуснал чашата да падне и избягал въвн.

Подобно нещо му се случило, когато една от неговите другарки по игра му поднесла цигара. Макар да заявил, че не пуши, той пак взел цигарата, за да не развали играта им, обаче познатият му шум пак се чул и така го изплашил, че той изпуснал цигарата и избягал осмиван от всички присъстващи.

Това са някои от многото подобни случаи от седемгодишната му възраст нататък. Постоянно го владеело особено чувство, че има някой наблизо и иска да му каже нещо, особено, когато бил сам.

4. 18-годишен

На тази възраст той пътувал с един другар във влака. По едно време едно момиче му казало: "Знаете ли, че ви следва една звезда?" Той си помислил, че тя търси само причина да го заговори и не отвърнал. Но тя продължила да говори: "Ходите ли на църква?" — "Не, не искам да зная за църква." — "Но вие трябва да ходите на църква. Бог ще ви употреби за особено служение. Вие трябва да посветите живота си на Бога! Бог ви е срещал вече веднъж и окото

Му почива над вас." Тези думи го поразили, защото чул неща, които никой освен него не знаел. Въпреки това той не тръгнал на църква, даже се боял от всичко, което имало нещо общо с църквата. Той признавал: "От чувството, че някой ме следва стъпка по стъпка и иска да говори с мен, не мога да се освободя. Аз страдах много от другарите си, защото не можех да върша това, което те вършеха. Така ставах все повече и повече чудак."

5. Астроложката

Един ден Бранхам пътувал в един препълнен автобус за един град. Той чувствал, че някой го наблюдава, обърнал се и видял две стоманено-сиви очи, които принадлежали на една добре облечена жена. — "Чувствате ли се самотен?" попитала тя. — "Не, госпожо." — "Може би ще мога да ви кажа нещо за вас? Не сте ли от запад?" — "Не, госпожо." — "Тогава сигурно искате да пътувате за запад?" — "Да, това исках," отговорил той и си помислил, нека тя да говори по-нататък. Той искал да сравни казаното с онова, което му казала първата астроложка. — "Какво знаете за моето раждане?" попитал той любопитно. -- "Млади момко, ако ви кажа момента на вашето раждане, ще ми вярвате ли?" — "Ако ми каже някой истината, трябва да приема." И тя му казала минутата на неговото раждане. Зад него стоял млад моряк. Бранхам попитал жената, дали може да каже рождената дата на моряка. — "Не мога. На вас познавам поради знамението, което ви следва." Това го изплашило. Тя го попитала, някой астролог вече не е ли говорил с него, на което той отрекъл и излъгал. — "Знаете ли нещо за Исус Христос?" попитала го тя. — "Зная, че е Божият Син." — "Знаете ли кой отиде пръв да Му се поклони?" — "Тримата мъдреци, ако си спомням добре." — "И след какво вървяха те?" — "След една звезда." — "Вярно. Това трябва да са били астролози, понеже са наблюдавали звездите," потвърдила тя. "Млади момко, аз съм говорила на мъже управници. Предупредих един за неговата своеобразна смърт. И вас трябва да осветля върху нещо. Вие сте роден под една особена звезда, за да станете даровит мъж. Не ви ли е казал това някой проповедник?" — "Аз нямам работа с проповедници," отговорих аз. — "Тогава слушайте! Когато се роди Исус Христос, трима маги дойдоха от изток следвайки една звезда. В действителност са били три звезди, които се срещнали във Витлеем. Когато тримата се събрали, трите звезди станали една звезда над малкия Исус. По онова време Бог пратил на земята най-велики Си подарък, Своя Единороден Син. Когато тримата мъдреци си отишли, звездите се разделили и никога повече не са се срещали. Бог винаги съобщава на небето за онова, което ще извърши на земята. Тези мъдреци са внимавали според пророчеството на пророк Валаам, че: "Ще излезе звезда от Яков, и ще се въздигне скиптър от Израел" (Числа 24:17). Тя споменала и други места от Библията. Бранхам слушал внимателно. "Тези звезди никога вече не са се събирали. Всяка година те пресичат пътя на земята. И когато вие сте се родили, тези три звезди са се кръстосали. Вас ви следваше

една звезда, когато се качвахте в автобуса. Аз видях звездата над вас и не разбирам, че други не са ви казвали вече за това.

"За да не бъде криво разбран, по-нататък ще докажа, че боравенето с астрологията не е библейско, и че един християнин не бива да си играе с такива неща. Исая 47:13-14. Думите на астроложката са нейно лично обяснение, което не е библейско. Обаче библейско е това, че сам Сатана дава свидетелство за Божиите неща. Когато слизах от автобуса, аз ѝ благодарих и си отидох."

6. Становището ми към астрологията

"Няколко пъти са ме питали, - казва Бранхам, -не са ли изцеленията, които стават чрез мене, под действието на астрологията?» Аз мога да възразя само, че нямам нищо общо с астрологията. Къде по целия свят чрез някой астролог, гадател или някой медиум е прогледнал сляп човек или е оздравял някой болен? Не, само чрез името на Исус и чрез кръвта Му, пролята на Голгота, е възможно изцеление. Едно нещо ме учудва. Когато Божият дар — бебето Исус — лежеше в яслите, свещениците спореха в храма, дали има възкресение на мъртвите или не. По него време дойдоха трима мъже от далечен изток и се поклониха на детето. Със сигурност твърдя, че астрологията е дело на дявола, но и той свидетелства за Божиите дарове. Когато Павел и Сила бяха във Филипи и множеството и градските съдии ги нарекоха смутители, момата с предсказвателен дух викаше: "Тия човеци са слуги на всевишния Бог." Това момиче, обладано от зъл дух, позна Божиите служители и свидетелстваше за Божията сила в апостолите, докато гражданите не ги приеха. Не е чудно, че тогавашното духовенство обвиняваше Исус, че служи на Веелзевул, когато легионът бесове в Гадаринския беснуем изкрещяха: "Сине на всевишния Бог." Значи дяволите признаваха Неговата божественост, а фарисеите твърдяха, че Той е Веелзевул. Така е и днес. Мнозина спорят върху богословски въпроси и разубеждават хората от чудесата на Христос."

7. На 19 години

Неочакваната смърт на брат му Едуард разтърсила Уилям Бранхам дълбоко. Първата му мисъл била, дали неговият брат е бил готов за смъртта. Траурното слово на техния пастор съдържало внушителна покана към всички веднага да се предадат на Христос. Уилям трябвало да се притиска към стола от възбуждане, до толкова изговореното слово засегнало сърцето му. И родителите му плачели и били дълбоко трогнати.

Следствие на едно отравяне с газ, което Уилям получил като служащ в газовите заводи, след една операция, дошъл до прага на смъртта. Той чувствал, че не е готов да умре. В болничната стая където лежал било мрачно. Пак чул необяснимото шумолене. "Това сигурно е смъртта, която иска да ме вземе," казал си той. "Сега трябва да се явя пред живия Бог." Той се опитал да се моли,

но не можал. За това преживяване той писал подробно: "Все по-близо и по-близо идваше шумът. Ненадейно изгубих съзнание. В Духа бях пренесен в младежките ми години и се видях да стоя под дървото като малко момченце с боси крака. Пак чух думите: 'Не пий алкохол и не пуши.' Пак шумеше дървото както някога. Три пъти прозвуча изобличително: 'Аз те повиках, но ти не искаше да Ме следваш.' Аз отговорих: 'Господи, Ти ли Си, остави ме още веднъж да се върна на земята и ще проповядвам Твоето евангелие по улиците и от покривите, за да го чуе всеки.' След това видение се почувствах по-добре. Лекарят дойде и мислеше, че завари мъртвец. Учуден той призна: 'Бог стори чудо с този момък.'"

8. Покаяние и призвание

"Сега вече започнах да търся Бога. Вървах от църква на църква, за да намеря място в някоя, където според стар обичай поканват за покаяние, но не намерих такава. Една вечер бях така жаден за Бога и за спасение, че се промъкнах в една стара барака зад къщата ни и се опитах да се моля. Аз започнах да говоря към Бога, като че ли говорех на някой човек. Веднага се яви една светлина във форма на кръст. Един глас ми проговори на неразбираем език. Аз обаче се изправих и избягах навън. Така се ужасих! Когато дойдох на себе си, се помолих: 'Господи, ако Си тук, ела и ми говори още веднъж.' И същото се повтори.

С излизането ми от болницата аз започнах да чета Библията. В 1 Йоан 4:1 прочетох: "Не вярвайте на всеки дух, но изпитвайте духовете, дали са от Бога."

За мен беше ясно, че имах видение. Когато се помолих пак, то се повтори. Ненадейно ми стана така леко, като че ли 100 килограма товар се сне от плещите ми. Аз се изправих и тичах из стаята. Струваше ми се, че летя. Майка ми ме попита: 'Уили, какво ти става?' Аз ѝ отвърнах: 'Не зная, но се чувствам така добре и леко.' Не можех повече да остана в къщи. От голяма радост тичах наоколо. Стана ми ясно, че Бог ще ме излекува, щом като иска да стана проповедник. Затова отидох в една църква, помолих да ме помажат с масло и наистина веднага оздравях. В Библията намерих, че учениците на Христос имаха нещо, което липсва на днешните проповедници. Онези бяха кръстени в Святия Дух, затова можеха да изцеляват болни и да вършат чудеса в името на Христос. Така започнах да търся кръщението в Святия Дух. След 6 месеца Бог отговори на копнежа на сърцето ми. Той ми говори в голяма светлина: 'Моли се за болните и аз ще изцелявам всяка болест.' Така започнах да проповядвам и да върша това, което Бог ми заповяда."

9. Борба и победа

Един ден младия Бранхам взел участие в една конференция, в която се проповядвало пълното евангелие, както и истината за духовното кръщение. Той пише:

"Така се запознах с петдесетното движение. Техните служби са живи. Хората пляскаха с ръце при пеене, на което се учудвах. Един проповедник стана и говори за духовното кръщение. Това ме привлече към тази истина и аз останах до следващия ден. Понеже нямаш пари, преспях в една узряла нива. Когато на следващата заран се върнах на конференцията, намерих вече няколко души събрани за сутрешна служба. Аз трябваше да кажа името си и бях поканен да проповядвам. Изкачих се на подиума, отворих Библията си и говорих върху богаташа, който се събуди от смъртния сън и се намери в мъки. През това време дойде Божията сила върху събранието. По-късно, за съжаление, се повлиях от приятели и познати, които оспорваха получените благословения и ме отдалечиха от такива служби. Те ме убеждаваха, че в това движение нямат достатъчно средства, за да може човек да поддържа семейство. Тогава бях младоженец. Поради тези мои съмнения Божията сила ме напусна. Така се изминаха 5 безутешни години, неизползвани в моя живот. Църквата, на която служех, и която дотогава се развиваше, тръгна назад. Всичко в моя живот се обърка. Тогава Бог посегна в това най-мрачно време на живота ми с наказание. Той ми отне най-скъпото, което имах. През пролетта на 1937, реката Охио преля бреговете си и потопа целия ни град. Това наводнение дойде така неочаквано през време на моето отсъствие, че изненада жена ми с двете деца. Те се спасиха от големия студ, но така се простудиха, че жена ми и едното дете умряха. Те бяха положени в един ковчег. Разкъса ми се сърцето. Разбрах, че това беше наказанието от Бог за отстъплението и непослушанието ми спрямо Святия Дух."

10. Звездата се появява

Душевната самотност, в която изпаднал Бранхам поради смъртта на съпругата му и детето му, го накара по-енергично да търси Бога. Тогава Бог го въвел в една Баптистка църква, в която по-късно бил ръкоположен от д-р Рей Дейвис, и започнал да проповядва. При големи благословения след успешна палаткова работа бил построен Бранхам — табернакул — много голяма църква. Така той работил няколко години, при което имал голям успех при молитва за болни. Той виждал видения и тайнствени неща, за които могат да свидетелстват различни хора. Ето какво пише за едно особено преживяване:

"Когато един ден кръщавах в река Охио голям брой новоповярвали, чух три пъти един нежен глас да ми казва: 'Погледни нагоре.' Когато вдигнах глава, високо над мене се появи една светла звезда. Повече от хиляда души я видяха и се учудиха. Някои припаднаха, други извикаха, а трети побягнаха. Звездата се изгуби. Това събитие беше разисквано във вестниците. Този феномен беше фотографиран. От тогава тази звезда често се е явявала. Преди известно време

в този град аз водих три вечерни служби пред стотици слушатели. Първият болен, за когото се молих, беше едно малко момче с криви крака. Когато се молих за него държейки го на ръце, ме освети силна светлина. Аз си помислих, че домакинът е насочил към мене неблагоприятно лампата. Когато отворих очи, видях с ужас пред мене блестящата звезда. От страх изпуснах момчето. Когато то докосна пода, можеше за пръв път в своя живот нормално да тича насам-натам и беше изцелено. Станаха и други изцеления, чрез които същата вечер се покаяха много хора. Майката на изцеленото дете припадна от радост. Едно момиче, което свиреше на пианото, издигна ръцете си високо, заплака, извика и избяга от пианото на около 15 метра. Най-невероятното, обаче, което стотици могат да потвърдят, беше, че пианото продължи да издава до края тоновете на песента и нито един тон не бе пропуснат."

11. Появяването на ангела

В Библията се описват много явявания на ангели. В Псалм 34:7 се казва: "Ангелът на Господа се опълчва около ония, които Му се боят, и ги избавя."

Хубав пример е 4 Царе 6:17. И Елисей се помоли, казвайки: Моля Ти се, Господи, отвори очите на слугата ми Гиезий, за да види. И Господ отвори очите на слугата, та видя, и ето, хълмът беше пълен с огнени коне и колесници около Елисей."

За явяването на ангела брат Бранхам съобщава следното:

"Не ще забравя никога 7-ми май 1946. Беше вечер към 11 часа. След като свърших да се моля, съзрях в стаята си светлинен лъч. Когато стана голяма светлина, видях пак познатата звезда. Веднага чух някой да се приближава към мен. Видях краката на един мъж. Той беше с висок ръст, облечен с бяла дреха. Беше без брада, косите му падаха до раменете. Красиво лице сияеше насреща ми. Той видя, че го гледах уплашен и заговори: 'Не бой се, аз съм изпратен от присъствието на Всемогъщия Бог, за да ти кажа, че Бог ти е дал дарба на изцеление чрез вяра за хората на земята. Ако бъдеш искрен и послушен, и ако можеш да накараш хората да ти вярват, то нищо не ще може да противостои на молитвата ти, даже и ракът.

Той ми каза още много неща, които не мога да предам. После изчезна, и от тогава ми се явяваше често, като говореше с мен. Някога се явяваше и в присъствието на други.

Естествено, че продължих да се моля за болни. Лекарят е човек, а Бог е Всемогъщ. Изцеленията, които последваха, бяха многочислени. Слепи, глухонemi и всевъзможни болни бяха изцелени. Хиляди свидетелства на изцеления могат да се проверят. В мене няма сила за изцеление, аз съм безпомощно същество, докато почувствам Божието присъствие.

Моят небесен водач ми каза да водя хората към покаяние. Това е, което се опитвам да върша. Мъчнотията е в това, да уповаваш на Бога абсолютно и да

разчиташ на Божието действие, ако твоето минало е в ред, и ти имаш уверение за прощение на твоите грехове.

Никой смъртен не може да претендира, че може да върши чудеса. И аз съм само един смъртен човек. Аз не зная колко време ще ми даде Бог да работя за Него. Но с Неговата милост ще служа на Неговия народ, докато ми е позволено да живея. Желая да дам следните две наставления на търсещите изцеление, които трябва безусловно да се следват, щом се очаква помощ от Бога:

1. Вярвай на това известие, което ти давам, както и че дарът на изцеление е средство предвидено от Бога за теб.

2. Обещай от днес нататък да живееш за Бога от цяло сърце.

12. Едно ново начало

Една събота вечер брат Бранхам говорил в родния си град. Неговата църква му вярвала и го обичала. Връчили му една телеграма, която съдържала покана за молитва за една тежко болна пастирска дъщеря на име Бети Датърти. Бедното дете лежало на леглото си само кожа и кости и било прегракнало от болезнени викове. Брат Бранхам заминал. Всички присъстващи коленичили до леглото и се молили, но нямало отговор. Бранхам влязъл в отделна стая, за да бъде сам с Бога, и станало чудото. Той попитал домашните: "Вярвате ли, че съм Божий слуга?" Когато те потвърдили това, той продължил: "Тогава правете, каквото ви кажа без каквото и да е съмнение." Обръщайки се към майката той казал: "Донеси ми паница с чиста вода и бяла кърпа. Твоето дете ще живее, понеже Бог изпрати ангела си, който ми поръча това." Бащата и дядото коленичили от двете страни на леглото, а Бранхам при краката на болната. По негово нареждане майката трябвало да мокри лицето на детето с мокра кърпа, както и ръцете и краката, докато Бранхам се молил. После той казал: "Татко, направихме така, както ми поръча във видението. В името на Исус Христос казвам: "Това дете е изцелено." Нечистият дух напуснал момичето в същия момент. Сега то е нормално здраво дете.

13. Свидетелство на пастир Датърти

"Нашето малко момиченце Бети беше болно 3 месеца. Ние повикахме двама добри лекари, но те не можах да открият причината за болестта. Много благословени пастори от града и околността се молиха за детето, което ставаше все по-зле. Тогава помолихме проповедника Уилям Бранхам да дойде, понеже има дар изцеление. След много часове на молитва той влезе в стаята при болната и ни каза, че Господ му е показал във видение какво да направим с нашата Бети. Тя беше само кожа и кости и трепереше непрекъснато. Изглежда,

че страдаше от парализа. Г-н Бранхам ни попита, дали вярваме в Бога и дали ще направим всичко каквото ни поръча. След нашия положителен отговор той се помоли върху детето ни и извика името на Исус Христос. Моментално детето ни оздравя. Това се случи преди 10 месеца. Бети понастоящем е напълно здрава и възпъльничка. С удоволствие съм готов да отговарям на всеки въпрос относно излекуването ѝ както и относно изцеленията, които станаха през време на съживленията тук през 1946.

14. Първа евангелизация

Тя започнала на 14-ти юни 1946. В един голям шатър проповядвал брат Бранхам. Множеството слушало внимателно. Тази вечер се молили за 18 души. Между тях бил един мъж, който много години бил сакат. След като се молили за него, той се изправил, плеснал с ръце и тичал наоколо без ничия помощ. Един сляп прогледал и много глухи прочули.

На следващата сутрин помолили Бранхам да посети една болна в психопатологичното отделение на болницата в града. Тя била луда, но след молитвата оздравяла и после я изписали. После Бранхам отпътувал при една жена страдаща от рак и тежаща само 40 килограма. След молитвата тя оздравяла, можела да се облече и да си отиде в къщи. На другия ден той посетил една жена, която била парализирана от дясната страна. Той се помолил над нея и ѝ заповядал в името на Исус Христос да стане. Тя послушала, надигнала дясната си ръка през главата си и можала да се изправи без ничия помощ, като тичала насам-натам из стаята. Също и гласът ѝ бил напълно изгубен, но се възвърнал.

Когато съработниците на Бранхам същата вечер се върнали, намерили шатъра препълнен. Мнозина стояли вън на дъжда. Мнозина получили изцеление. Въпреки дъждовното време, всяка вечер идвали все повече хора. Една неделя вечер довели един пастир негър напред, който бил сляп с двете си очи, и когото мнозина от присъстващите познавали. След като Бранхам се молил с него, негърът извикал: "Брат Бранхам, аз виждам ръката ви," после погледнал нагоре, видял светлините и извикал пак: "Славете Бога, аз мога да преброя светлините." Всички славели Бога за голямото чудо, което станало.

Една жена, която отблъснала действието на Святия Дух за покаяние и си излязла, не била изминала и 100 крачки и, като получила сърдечен удар, паднала в безсъзнание на тротоара. Прибрали я в близкия хотел и повикали Бранхам. Той се помолил за нея, тя станала и изповядала, че се противопоставила на Божия повик. Службите трябвало да бъдат продължени с още много дни поради големия прилив на хора. Моли ли се за една 70-годишна болна от рак в носа. След една седмица тя пак се явила и разказала, че била здрава.

Един пастир с парализирани ръце се молил за милост. Веднага след

молитвата той почувствал сила, вдигнал ръцете си във въздуха и прославил Бога. Много глухоними в събранието се учили да говорят и повтаряли думите, които им казвали. Една жена, дошла с патерици, славела Господа за изцелението си. Друга жена, страдаща от схващане на челюстта и от подагра, оздравяла на място. Сега можела без усилие да отвори и затвори челюстта си. Така се умножавали изцеленията, които ставали предмет на разговори из целия град.

Поради многото търсеци изцеление, Бранхам трябвало да се моли често до два часа сутринта. Това продължавало месеци наред, понеже съчувствието му за болните не му позволявало да изпрати хората неизцелени.

Тези евангелизаторски служби завършили на 25-ти юни същата година. Тогава получил телеграма с молба да се моли за едно тежко болно момиченце. Когато пристигнал и допрял тялото му с ръката си, детето оздравяло. По-късно Бранхам се върнал, за да проведе вечерна служба в голямата аудитория, където слушали около 12000 души.

15. Драматични случки след появата на ангела

Бог благославял Бранхам по чуден начин. За около 3 часа станали толкова много изцеления, че съобщенията биха изпълнили няколко книги. Вестта за изцеленията се разпространявала с голяма бързина. Писали вече от най-отдалечените кътове на страната. Някои видяли Бранхам във видение и дошли в града му, за да питат, има ли човек с такова име.

16. Едно възкресение

През лятото брат Бранхам бил поканен в един табернакул, за да предава библейски уроци. Участвали от различни краища на брой до 25000 души. Те нощували в палатки, в камиони или в леки коли. В един кръг от 50 километра не можело да се намери незаета стая.

Последната вечер, в момента когато Бранхам слизал от подиума, един шофьор на болнична кола извикал колкото можел по-високо: "Брат Бранхам, моята пациентка почина, не искаш ли да дойдеш?" Някой извикал: "На пътя му стоят 2000 души, няма да може да прескочи." Тогава четирима силни мъже го взели помежду си и го завели до болничната кола. Сърцераздираща сцена. В колата коленичил възрастен човек и казал: "Братко, майка ми умря." Бранхам се обърнал към мъртвата, хванал я за ръката и казал: "Тя страдаше от рак, нали?" Човекът потвърдил и после извикал: "О, Боже, върни ми моята майка." После настъпила гробна тишина. Сега брат Бранхам се помолил: "Всемогъщи Боже, Ти носителю на вечен живот, Ти, който даваш добрини, моля Те в името на Твоя скъп и любим Син Исус Христос, върни живота на тази жена." Ненадейно бледата ръка на мъртвата уловила ръката на Бранхам. Опънатата от

смъртта кожа на челото започнала да се набръчква. След това тя се изправила с помощта на брата. Учуденият син видял станалото, прегърнал майка си и извикал: "Майко, слава на Бога, ти си пак при мен." Бранхам се опитал да излезе през вратата на колата, за да се върне в табернакъла, но шофьорът му казал, че излизането му е невъзможно поради натиска на навалищата към вратата. И той пуснал брата да излезе през един прозорец, държейки палтото си пред лицето си за да не могат да го забележат.

17. Сляпо момиче проглежда

Връщайки се през навалищата, Бранхам чул наблизко плачевен вик: "Тати, тати." Той видял едно сляпо черно момиченце, което било загубило баща си и го търсело, без да може някой да му помогне. Това трогнало брата и той му пресякъл пътя, докато то го докоснало: "Извинявайте, моля," казала тя, "аз съм сляпа, изгубих баща си и сега не мога да намеря пътя до автобуса." — "Откъде си?," попитал я Бранхам. — "От Мемфис," отговорила тя. — "Какво търсиш тук?" — "Искам да видя Спасителя." — "Че как си чула за Него?" — "Тази сутрин чух по радиото, как родени глухоними разказват за своето изцеление. Един слепец, който получавал 12 години пенсия като такъв, може да чете Библията. Г-не, аз съм сляпа от дете. Докторите не можах да ми помогнат, и моята единствена надежда е да намеря Спасителя, и тогава Бог ще ме изцели. Аз чух, че днес е последният ден, и всички твърдят, че не бих могла да вляза поради множествата. Отгоре на това загубих и баща си. Не бихте ли желали да ми помогнете да отида до автобуса?" За да изпита вярата ѝ, Бранхам я попитал: "Вярваш ли нещата, които чу, когато днес има такива лекари специалисти?" Тя отговорила: "Да, г-не, аз вярвам разказа за ангела, който говори с брат Бранхам. Ако ми помогнете да намеря този човек, тогава ще намеря и баща си." Това било предостатъчно за брата. Сълзи изпълнили очите му и той проговорил: "Дете, може би аз съм човекът, когото търсиш?" Като чула тези думи, тя го хванала за дрехата: "Вие ли сте изцелителят?, извикала тя и помолила: "Не ме отминавайте, г-не, имайте милост към мен, сляпото момиче." Бранхам отговорил: "Аз не съм изцелителят, аз съм брат Бранхам. Изцелителят е Исус Христос." И той, като помолил момичето да наведе главата си, произнесъл: "Господи, когато преди 1900 години Ти носеше Своя кръст, дойде Симон от Киринея и Ти помогна. Ето пред Тебе стои едно от децата на Симон, но в тъмнина. Сигурно ме разбираш, Господи..." В този момент негърчето извикало: "О, сега мога да виждам."

Един стар човек с изкривен крак, подпрян на патерици, наблюдавал цялата драма и извикал: "Брат Бранхам, осем часа стоях в този дъжд, имай милост към мен." — "Вярваш ли, че съм служител на Бога?" — "Да," бил отговорът му. — "В името на Исус Христос ти си изцелен. Хвърли патериците си." Човекът започнал да подскача и да вика, защото кракът му бил здрав и

прав. Започнали да притискат брата, за да се допрат до дрехите му. Тези дрехи се били изтрили от навалищата и от дългото носене, и все пак всички, които се докосвали до тях с вяра, оздравявали. Като че ли се намирахме във времето на Христос, когато вярата печелела победи.

18. Забележителни събития

Няколко дни по-късно Бранхам пристигнал в Камден, за да говори в градския салон. През време на проповедта около главата му се появила светлина. Един фотограф веднага заснел феномена. На другата сутрин Бранхам чул в навалищата една жена да вика: "Имай милост към мене, Божий човече." Настрани от множеството стоял един слепец до жена си. Брат Бранхам казал: "Занесете ме до него." Няколко мъже му помогнали да стигне до нещастника. Жената казала: "Пастирът идва към тебе, стой мирно." Слепецът-негър издигнал треперещите си ръце и търсел да попипа лицето на брата. "Ти ли си пастирът Бранхам? Не бях чувал за тебе до вчера. Някога имах една стара добра мама, която отдавна умря. Тя имаше любвеобилно сърце и никога не ме излъга. Снощи тя застана до леглото ми и каза: "Момче мое, иди в Камден, където ще намериш един Господен слуга, който се казва Бранхам. И ще ти се върне зрението. Моментално станах, облякох се, взех автобуса и дойдох на повече от 100 километра разстояние." Брат Бранхам слушал и през сълзи изговорил: "Татко, благодаря Ти за Твоята милост над слепеца." После с ръцете си се докоснал до очите му и казал: "Отвори си очите. Исус Христос те изцели." Човекът веднага прогледнал.

На едно събрание някъде един мъж помолил Бранхам да каже името си буква по буква. След като братът сторил това, човекът извадил една пожълтяла хартия и разказал, че идва от една петдесетна църква, и че преди 22 години, когато се молил с жена си, Святият Дух му казал следното: "Моят слуга Уилям Бранхам ще дойде до западния бряг въоръжен с дарбата божествено изцеление." Дватама вярвали тогава, че им е било дадено пророчество и го записали. Когато сега чули името на Бранхам, спомнили си за тогава, потърсили листчето и намерили, че пророчеството е изпълнено.

На едно благословено събрание влязъл един беснуем, стигнал до подиума и искал да се хвърли върху Бранхам. Той често е смущавал много религиозни служби. Той затрупал брата с псувни, заплашвания и клетви. Полицаи се спуснали да помогнат. Но Бранхам махнал с ръка. Всички присъстващи се възбудили. Ненадейно бе дадено на брат Бранхам да каже с тих глас: "Сатана, понеже ме предизвика, мене, Божия служител, пред цялото това събрание, то ще трябва да се преклониш пред мене. В името на Исус Христос падни сега ниско пред нозете ми." Той повторил няколко пъти това. Нападателят престанал да бушува. Виждало се, че бил в борба. Съвсем бавно злите духове в него трябвало да се преклонят пред една по-висша мощ, пред силата на

Исусовото име. Скоро човекът трябвало да се признае за победен. Пот изблихнала от него, когато се опитал за последен път да нападне, обаче без успех. Неочаквано той издал ужасен крясък и грохнал на пода. Истериически пъшкайки той лежал на пода доста време, докато Бранхам спокойно продължил службата, като че ли нищо не било ставало. Цялото събрание избухнало в хваление и благодарности към Бога.

Между онези, които участвали на последното богослужение се намирал и един млад проповедник, чиято съпруга присъствала на предишната вечер при смиряването на демонизирания. Тя убедила своя съпруг да участва на последното събрание. Когато той седял и наблюдавал как се отворили ушите на едно глухонямо дете, та то можело да чува и да говори, Бог му проговорил: "Това е Мое дело, за което и тебе съм призовал." Тези думи го поразили. Още на следващия ден той предал службите на своята църква на някои дякони, затворил се в една стая и останал в нея до тогава, докато получил уверение за Божията воля. След едно дълбоко разкаяние Бог му подарил апостолско пълномощие за спасение на хиляди, придружено със знамения, чудеса и изцеления. Този млад мъж бил евангелизаторът Т. Л. Озборн.

19. Изцеление на един беснуем

Едно чудо станало в Пенсакола. В една служба брат Бранхам разказвал пред едно голямо множество своята биография по такъв трогателен начин, че и коравите мъже плачели. Когато запитал, кой иска да се обърне, станали прави около 2000 души. Не било възможно да се говори с всеки поотделно, затова той се молил за всички общо. Когато свършила службата, станало нещо необикновено. Извън шатъра се намирал един душевно болен мъж, доведен от сестра му за изцеление. Той започнал да лудува и да се нахвърля върху други посетители, които бягали пред него. Двама полицаи го надвили, сложили му белезници и го закарали с кола в участъка. В отговор на молбите на сестра му се устроила среща между полицаите с беснуемия и брата. Бранхам знаел вече за това чрез едно видение, затова му казал отявлено: "Така казва Господ: 'Злият дух ще те напусне веднага и ти ще си здрав.'" Още в момента младият мъж бил освободен и започнал кротко да се разговаря. Това е краткото свидетелство на беснуемия: "От двегодишна възраст бях болен. Лекарите не можеха да ми помогнат. Когато станах и душевно болен, прекарах 17 месеца в една лудница. Тогава моите близки чуха за изцеленията чрез Бранхам в Пенсакола. Заведоха ме там, но попаднах в участъка, понеже бях още болен и буйствах. Господ ме употреби като пример, за да покаже на хората, че има повече сила отколкото дяволът. Когато сестра ми ме посети на следващата сутрин, аз бях напълно на себе си. Бог беше показал на брат Бранхам, че е изцелил тялото ми. Сега съм 25-годишен и работя добре. Слава на Бога за изцелителната Му мощ.

20. Два чудни знака

Брат Босфорт, 75-годишен, съработник на Бранхам, говорил за Мойсей (Изход 4:1-31). На Мойсей били дадени в отговор на молитвата му два знака. Първо жезълът му се превърнал на змия. После ръката му станала прокажена. Бог му казал: "Ако не повярват чрез първото знамение, ще повярват чрез второто знамение." В последния стих се казва, че хората повярвали, навели глави и се поклонили. ПО същия начин Бог дал на брат Бранхам чрез прашане на ангела Си два чудни знака, за да укрепява вярата на хиляди неизцелимо болни. Първият знак бил: Брат Бранхам според заповедта на ангела трябва да улавя с лявата си ръка дясната ръка на болния. Силата на болестта в тялото на болния се предава така на лявата ръка на брата, че почвала да трепери. Треперенето на ръката му отговаряло на вида на болестта. Чрез земни и небесни светлини и течения, които Бранхам чувствал, той получавал сведения за състоянието на болния. Когато духът на болестта е вече изгонен в името на Исус, можело да се види как подутата до червено ръка на брата получавала нормалното си състояние и цвят. Ако болестта нямала зародиш, Бог му откривал болестта чрез Духа.

Вторият знак бил: Ангелът му казал, че помазанието на Святия Дух го прави способен да познава страданията на хората и да им ги казва. Веднъж той казал на една жена, която довела дъщеря си при него: "Г-жо, твоето дете е родено глухонямо и ти си го завела веднага на доктора." После той ѝ разказал буквално какво ѝ казал докторът. Тя отговорила: "Да, точно така беше."

Множеството слушало всичко това по високоговорителя. Обикновено Бранхам местел настрана микрофона, за да не чували присъстващите, когато казал на пациентите си техните непростени грехове, които те трябвало да изповядат и да оставят, преди да дойде изцелението. Още с изповядването на греховете често изцелението идвало в момента, преди Бранхам да започне молитвата. Така ангелът водел брата.

Понякога на Бранхам се откривали болестите чрез видения. Често той можел да опише дори малки подробности. Ето някои примери.

Веднъж когато се молил над болни, неочаквано прекъснал, посочил нагоре към втората галерия отдясно и извикал: "Току-що видях във видение една жена със синя пола и блуза. В този момент тя е изцелена от рак." Една жена се изправила и извикала от радост: "аз съм тази жена."

Едно момиче, болно от разлагане на кръвта, лежало на умираше. То било донесено на носилка в събранието. В две клиники вече били направили всичко възможно, но напразно. Босфорт слязъл от подиума и го насърчил да призове Бога. В този момент Бранхам почувствал силата на вярата, помолил се за него и казал: "В името на Исус стани от леглото си, приеми Божията сила и бъди здрава." Тя послушала. С високо вдигнати ръце и очи пълни със сълзи тя се движела насам-натам пред всички и благодаряла на Бога.

Друг пример. В една голяма аудитория една вечер подиумът за оркестъра бил зает от легла и болнични столове. Докато се молел ревностно за болните, Бранхам почувствал сила на вяра от към дясната си страна. Той посочил един мъж на подиума и му извикал: "Човече, изправи се, ти си изцелен преди 5 минути." Човекът се изправил и прославил Бога. Жена му се приближила, те се прегърнали и се разплакали от радост. Той бил донесен умиращ от рак в гърдите и след няколко дни в едно богослужение свидетелствал за изцелението си.

За Бога няма тежки случаи. Една жена от Гърция страдала от спазми в ларинкса. Понякога не можела да глътне нито капка вода, а камо ли храна. След като Бранхам се молил с нея, тя изпила чаша вода и изляла един бонбон.

След молитва за един съвсем сляп човек, братът му заповядал: "Иди на подиума и сложи пръстите си на носа на проповедника." Човекът отишъл направо при пастира и го дръпнал за носа, което разсмяло цялата публика.

Един познат мисионер от Китай, който се намирал в последния стадий на туберкулоза, бил докаран с болнична кола на службата. Когато Бранхам му заповядал в името на Исус да стане и да бъде здрав, той послушал и станал. Два дни по-късно той можел вече да работи.

21. Масови изцеления

Брат Босфорт дал следното трогващо съобщение. Една вечер се обърнали към Христос около 100 души. Там станали масови изцеления. Бранхам наредил така, че първо болните на носилки и столове, после сакатите да бъдат докарани напред. Следвали онези, които можели да се движат с патерици. Другите страдащи се редяли подире. Когато някои дошли напред изцелителната сила на Исус подействала по превъзходен начин. Бранхам посочвал ту този, ту онзи болен с думите: "Исус те изцели." Хората от радост хвърляли своите молитвени карти във въздуха. Други хвърляли на земята патериците си. Сакати се изправяли и тичали насам-натам преизпълнени с благодарност. Един младеж скочил от стола си и викал към Бога с радост. Жената на пастира на "църквата с отворена врата" телефонирала на другия ден, че много членове на тяхната църква били изцелени при тези служби.

22. Видения

"Тази вест" — така пише Бранхам — "нека да послужи за прославяне на нашия Бог и на Сина Му Исус Христос. Аз видях следните видения чрез Божия свят ангел. Често са ме молили да ги запиша. Те не служат за себепрославяне, но са ми светиня. Някои видения, които получих, не се изпълниха веднага, но след известно време. Обаче винаги са се изпълнявали, както ми е било

показвано в тях. Много ме смирява фактът, че Всемогъщият показа на мене, Неговия слуга, тези неща. Аз ги разказвам с цел, хората да се убедят, да повярват в Христос и да се спасят."

23. Първото видение

То се отнася до строежа на моста над река Охио, от който видях да падат много работници, което видение видях още 7-годишен. Аз забелязах точно къде ще бъде построен мостът както и конструкцията му. По времето, когато като дете видях видението, беше невъзможно да се предположи, че на това място ще бъде построен мост. Но по-късно мостът беше построен точно на същото място, където го бях видял. Това видение беше за мене като въведение в особената дарба, която Бог ми даде така изобилно в следващите години.

24. Второ видение: Против спиритизма

Една нощ не много след моето покаяние, се връщах от молитвеното ми място под един стар дъб. Беше между 13 и 14 часа. Родителите ми чуха, как влязох, и ми съобщиха, че моята малка сестра е болна. Аз коленичих и се помолих за нея. После влязох в стаята си. Влизайки чух шум като електрическо късо съединение на две жици. След това една светлина осия стаята. И ето една голяма звезда се приближаваше към мене. Аз не можех нито да говоря нито да дишам. Сега изглеждаше, като че ли звездата лягаше на гърдите ми. Изведнъж сцената се измени, и аз се намерих на висока ливада. Пред мене лежеше старомодна четириъгълна захарна фигура, в чиято вътрешност се намираше една муха, която се мъчеше да се освободи. Когато погледнах надясно, видях грамаден ангел до мене, който ме гледаше. Той проговори: "Внимавай, какво ще ти покажа." След това забелязах, как една ръка хвърли камък и раздробил фигурата. Мухата поиска да отлети, но не можеше да се повдигне от пода, понеже тялото ѝ беше много тежко и крилата ѝ много малки. От тази муха произлязоха цял рояк малки мухи и една от тях влезе в ухото ми. Ангелът ми каза: "Мухите, които видя. Представяват зли духове, именно духове на гадателство и магьосничество." Той повтори това три пъти. След това дойдох на себе си. Нея нощ никак не можах да спя. На следващия ден бях много предпазлив. Наблюдавах всичко и очаквах да се случи нещо особено. Това беше нещо ново за мене. Беше първото предупреждение, което получих чрез видение. По обед отидох в една гостилничка, за да си купя нещо. Там работеше един брат, когото бях довел при Христос. Докато му разказвах видението си, влезе една жена. Аз имах едно особено чувство, че влезе чужд дух. Казах това на брата. Жената каза: "Търся един човек на име Бранхам, трябва да е Божий човек. Не сте ли вие Уилям Бранхам, Божият пророк?" — "Аз съм Уилям

Бранхам," отговорих аз. Тя пак попита: "Не сте ли вие, който сте извършили чудото с г-н Уилям Мерил в болницата? Нали вие изцелихте Мери Охониън, след като била саката 17 години?" Аз възразих: "аз съм Уилям Бранхам, а Исус Христос е, който ги изцели." Тогава тя каза: "Аз загубих имуществото си и ви моля да ми го върнете." Аз разбрах, че Сатана я е пратил при мене с това нейно желание, затова ѝ казах: "Г-жо, вие сте сбъркали. Сигурно търсите някой медиум?" — "Нима не сте медиум?" — "Не. Медиумите са от дявола, а аз съм християнин и имам Святия Дух." Тя ме изгледа със студен поглед. Веднага Святия Дух ми откри, че тази жена е медиум и че тя е малката муха от видението ми, която влезе в ухото ми. Тогава ѝ казах: "Миналата нощ Господ прати ангела Си при мене във видение, за да ме настави относно вашето идване. Вашата дейност е от дявола. Вие оскърбявате Святия Дух." Тя сложи ръка на сърцето си и каза, че се нуждае от прахове срещу болки в сърцето си. Аз продължих: "Г-жо, откажете се от тези неща, тогава и сърцето ви ще бъде в ред." Обаче тя излезе и като извървя няколко крачки по улицата, получи сърдечен удар и падна мъртва на земята.

Няколко дни след това говорих в един град с няколко механици в един гараж за любовта на Христос. Аз им разказах и видението си. Тъкмо поисках да се молим, за да се предадат на Бога, когато един мъж от съседния гараж извика: "По всяко време сте добре дошли в моите гаражи, но оставете фанатичната си религия навън." Аз отвърнах: "Скъпи приятелю, където Исус не е желан, не желая да ходя там." Той се засмя цинично., махна с ръка и тръгна да излиза, но вън беше прегазен от своя зет, който караше камион натоварен с желяза на заден ход.

Два дни по-късно, когато говорех на едно улично богослужение, до мене се приближи една жена с изкривена ръка и каза: "Аз зная, че Божието помазание е над вас. Когато се молите, помнете кривата ми ръка. От дълги години вече страдам с нея." Аз ѝ отговорих: "Ако наистина вярвате, тогава прострете ръката си, понеже Исус Христос я изцери." Моментално ръката ѝ оздравя. Бедната жена извика от радост, коленичи и благодари на Бога. Една друга жена стоеше наблизко и проговори: "Ако тази религия на Бранхам е истинската, то не желая да зная нищо за нея." Когато се обърна да си върви, нещо забележително се случи. Тя се препъна върху една дъска, падна и си счупи ръката на няколко места. Беше същата ръка, която при другата жена оздравя.

25. Трето видение: Единство на църквите

В деня, когато трябваше да се положи основният камък на новата ни църковна сграда, Бог ми даде видение. Тогава не разбрах съдържанието му, но днес зная, че беше във връзка с моето служение и с усилието ми да доведе всички църкви до такова единство, че никакви сектантски идеи да не могат да

ги разделят. Видението ми показва църковния дом, какъв ще бъде след изграждането му. Както гледах, дойде ангелът Господен и ми каза: "Това не е твоята църква." — "Господи," казах аз, "все пак е моята църква." Тогава бях изведен вън и видях светлото синьо небе. Ангелът каза: "Това е твоят Божий дом." Видях три кръста, които се превърнаха в три дървета с различни зрели плодове. Две от тези дървета трябвало да са посадени от мене. На всяко от тези дървета висяха зрели плодове от всеки вид, което трябваше да означава, че чрез моето служение хора от всички църкви ще станат приятни плодове, които с мощен вятър (Святия Дух) ще бъдат отвяти в ръцете ми. Три пъти ми беше казано да прочета 2 Тимотей 4:2-5, където се казва: "Проповядвай Словото, настоявай с време и без време, изобличавай, порицавай, увещавай с голямо търпение и непрестанно поучаване... Ще дойде време, когато няма да търпят здравето учение. Понеже ги сърбят ушите, ще си натрупат учители по советите страсти. Извършвай делото на благовестител, изпълнявай служението си." Аз не съм станал пастир на една църква, но Бог ме изпрати за свидетелство в Своето лозе. Аз можах да преживея изпълнението на видението и благодаря на Бога за тази служба, в която мога да помогна за единство на Божия народ, за да бъдем едно сърце и една душа.

26. Четвърто видение: Изцеление на умиращо момче

Това видение, което сега предавам, беше за мене извънредно важно. То ми беше дадено една нощ в бащината ми къща, малко преди избухването на втората световна война.

Ненадейно върху сърцето ми падна страшен товар. Аз се молих продължително, но не получавах освобождение. След двучасова молитва видях видението. Видях се, че се катеря по един хълм към една новопостроена къща. Влязох вътре и забелязах един червен стол и червено канапе. Върху червения стол седеше стара жена с очила и плачеше. В леглото от дясно лежеше тригодишно момченце с кафява коса, тежко болно. Пред средната врата стоеше жена с тъмна коса, очевидно майката на детето и плачеше горчиво. На другата страна на леглото стоеше висок мъж облечен в тъмни дрехи, бащата.

Питах се: Не е ли за учудване Преди няколко секунди бях в жилището на майка си, а сега съм в чужда къща? Видях от дясната си страна Божия ангел в бяла дреха. Аз не знаех какво трябваше да правя, но ме облада съжаление за болното дете. Ангелът ме попита: "Може ли да оживее детето?" След моя отрицателен отговор той продължи: "Кажи на бащата да ти донесат детето и положи ръцете си на стомаха му." Когато сторих това във видението, болният крак на детето се изправи. То стана, направи една крачка, после още една към ъгъла. После дойде при мене и проговори: "Брат Бранхам, аз съм вече здрав." Ангелът попита: "Разбра ли това?" Аз отговорих: "Да, Господи." След това ангелът ми заповяда да мирувам. Той ме взе и ме положи върху една пясъчна

улица. Там видях отдясно гробища с няколко големи надгробни камъка. Той каза: "Прочети имената и числата по камъните." После пак ме взе и ме постави в едно малко поселище на кръстопът, където имаше един малък дюкян и наблизко 4-5 къщи. От дюкяна излезе един старец с бяла брада в работнически дрехи с жълта корделена капа на главата. Ангелът го посочи с думите: "Този ще те заведе."

За трети път ангелът ме вдигна. Влязох в една къща и видях една млада жена да стои на вратата и да плаче. При влизането забелязах от лявата страна една старомодна желязна печка. Стаята имаше жълти тапети с малки червени фигури по тях. На стената висеше стих: "Бог да благослови дома ни." В средата се намираше голямо желязно легло и в ъгъла един диван. В леглото лежеше едно момиче с високо вдигнати ръце и крака. Ангелът пак застана от дясната ми страна и ме попита, дали момичето ще живее. След моя отрицателен отговор той каза: "Сложи ръката си върху него и се моли." Докато се молах над момичето, един глас ми каза: "Хвали Бога." Когато погледнах, видях то да се повдига. Дясната ѝ ръка беше повредена и опъната назад. Аз видях как ръката ѝ се изправи. Чух я как през сълзи хвалеше Бога.

Едва се свързах от видението и чух да викат: "Брат Бранхам, брат Бранхам." Погледнах часовника и видях, че бяха изтекли много часове. Вече се беше зазорило и някой ме викаше. Беше един млад мъж на име Химел. Аз бях кръстил него и жена му във вода. Той ми каза: "Братко, в голяма нужда съм. Загубих едно дете и сега другото ми момченце е на умираше. Лекарят се отказа да го лекува. Срамувам се да ви моля, но молете се за моето болно дете." Аз му казах, че ще отида. Той сподели, че иска да повика своя братовчед Снелинг, който беше мой помощник в църквата, за да помогне в молитвата. "Добре," казах аз, без да зная, че той ще допринесе за изпълнението на видението. По пътя за брат Снелинг попитах Химел: "Не живеете ли в една малка къща от две стаи?" Той потвърди. "Нали в предната стая има едно червено канапе и легло, върху което лежи момченцето с кафява коса?" Учуден той отговори: "Да, така е. Ходихте ли у дома ми?" Аз отговорих: "Когато ме повикахте, току-що напуснах къщата ви." Естествено, че той не разбра думите ми. Аз попитах: "Брат Химел, вярвате ли ми?" — "Да, от все сърце." — "Добре, тогава чуйте: Така говори Духът, че детето ви ще живее." Облада го чувство на разкаяние. Той спря колата, хвърли се върху кормилото и извика: "О, Боже, бъди милостив към мене грешника." Той предаде сърцето си на Спасителя, докато бяхме още далеч от дома му. Когато влязохме в дома му, намерихме детето почти мъртво. Белият му дроб беше запушен от лиги и хрочки, и само един лек лъх се промъкваше през малкото гърло. Аз заповядах да ми донесат детето и се молих. Но нищо не стана. Детето почти се беше задушило, а аз очаквах сигурно, че моментално ще оздравее. Постепенно ми стана ясно, че може да се направи голяма грешка, като не спази точно видението. Всичко трябва да се развие точно, както във видението, или в противен случай не ще се изпълни. Старата жена, която видях във видението да седи на стола, я нямаше там. Аз трябваше,

значи да дочакам, докато и това се изпълни. Вътрешно се обвинявах, че постъпих своеволно, без да дочакам Божия знак. След час и половина брат Снелинг искаше да се отиваме, а детето едва ли беше живо. Беше 6 часа. Погледнах през прозореца и видях, че идеше една стара жена с очила. Започнах да славя Бога. Старицата влезе през една задна врата в момента, когато двамата мъже искаха да излязат през предната врата. Тя попита, как е детето. Майката отговори през сълзи: "Умира, майко, умира." Снелинг се обърна. Аз бързо станах и му казах да седне на червеното канапе. Той си свали шапката и седна плачейки. Тогава бабата свали очилата си и седна на стола. Майката беше облегната на средната врата и плачеше. Сега всичко беше точно според видението. Приближих се до Химел: "Можете ли още да ми вярвате?" След като ми отговори утвърдително, аз изразих моята скръб, че съм изпреварил видението. После го помолих да ми донесе детето. Той стори това и аз се помолих: "Боже мий и Татко мой, мъчно ми е, че Твоят слуга избърза. Прости ми и нека тези хора опитат, че Ти Си Бог и аз съм Твой слуга. В името на Исус Христос казвам: детето ще живее." Докато полагах ръцете си върху детето, то почна да вика: "Тате, тате." И прегърна баща си. Аз казах: "Вземи детето и го сложи в леглото, понеже така казва Духът: След три дни малките ръчички и крачка ще станат напълно нормални, както Господ показа във видението." На третия ден се събра много народ, за да видят чудото. Жена ми също отиде. Семейството не знаеше, че ще отида. Когато майката ме видя, извика: "Детето е в ред." Още при влизането знаех, че детето ще дойде при мене. И наистина, щом ме видя, то се спусна към мене, улови ръката ми и каза: "Чичо Бранхам, аз съм вече здрав." Алилuya. Да, каквото Бог обещае, това става.

27. Изцерение на сакато момиче

Аз разказах в църквата си, че някъде в света лежи малко момиченце с изпънати нагоре ръце и крака, което ще бъде изцелено. След две седмици моят помощник Херберт Скот ми каза: "Уили, ето едно писмо за тебе." Аз пяхнах писмото в джоба си. Един вътрешен глас ми казваше, веднага да отворя писмото. То гласеше: "Любезни брат Бранхам, имам дъщеря на 14 години. Тя чувстваше силни болки в ръцете и краката, които са изкривени от парализа. Ние принадлежим към методистката църква. Четохме книжката ви "Исус Христос същият вчера, днес и завинаги." Нашият пастир не искаше и да чуе за това, но ние все пак ви писахме. Можете ли да дойдете и да се молите за моето момиче, за да извърши Бог чудо? Ваш предан: Харолд Нейл."

Вътрешно ми беше ясно, че това беше момичето, което видях във видението. Аз реших да тръгна за там. Взех един брат със себе си, който познаваше онова място. Брат Брейс и жена му искаха да дойдат, за да преживеят изпълнението на видението. След дълго търсене намерихме мястото. Аз усещах, че ангелът Господен беше до мене. Когато напуснахме колата,

забелязах гробищата и надгробните камъни както надписите и числата, които видях във видението. Сега знаех, че сме на прав път. После дойдохме до поселището на кръстопътя, малкия дюкян с няколко къщи наблизо. От дюкянчето излезе един мъж с бяла брада, работнически дрехи и корделена капа. Г-жа Брейс припадна, когато видя това. аз попитах човека за жилището на Харолд Нейл, който има саката дъщеря. Помолих го да ми покаже къщата. Погледнах в очите му и видях как сълзи се ронеха по страните му. Когато стигнахме къщата, посрещна ни майката на момичето и ни покани да влезем. Вътре точно според видението имаше желязна печка, жълти тапети с фигури, железен креват и момиче в него както и стих на стената "Бог да благослови дома ни." Г-жа Брейс пак припадна. Аз се приближих до леглото на болната, положих ръката си върху нея и казах: "Господи, прояви Своята сила, като изцериш момичето съобразно с видението, което ми даде." И момичето простря изкривената си ръка, изправи се от леглото и краката му бяха прави. И този път г-жа Брейс припадна в прегръдките на мъжа си. Момичето отиде в съседната стая и среса косата си със сакатата до сега ръка.

28. Пето видение: Чудото в Милтаун

След известно време пак в къщата на моята майка към три часа сутринта имах видение. Намирах се в една гора и чух един вик, като че ли блееше овца. Отначало се чуваше "Бее, бее," после ми се чу като човешки глас да казва "Милтаун, Милтаун, Милтаун."

Един приятел отпътува с мен на следващата събота в Милтаун. Ние се движехме по един хълм и аз съзрях една баптистка църква до едни гробища, която се използваше само за погребения. След като се снабдих с ключа ѝ, започнах да каня хора за служба. Първият, когото поканих, ми отговори: "Нямам време да посещавам събрания. Ние развъждаме кокошки и не ни остава време за подобни работи." Малко след това този човек умря и нямаше вече време за развъждане на кокошки. Когато почнахме първата служба, имаше само четирима посетители. На третата вечер се покая един мъж. Той сега е пастир на тази църква там. Той ми разправя за едно момиче, което прочело моята книга "Исус Христос същият вчера, днес и завинаги." То лежало 8 години и 9 месеца на легло от туберкулоза и лекарите не го лекували вече. То е 23-годишно и тежи само 25 килограма. Момичето със сълзи на очи се молило да повикат брат Бранхам, но родителите ѝ не давали и да се чуе за това, понеже в църквата им казвали, че онзи, който отиде на събранията на Бранхам, ще бъде отлъчен. Когато влязох при него, родителите му ги нямаше. Аз го попитах: "Вярваш ли това, което си прочела в книгата ми?" С тих глас то потвърди. Аз му разказах за излекуването на момичето на Нейл и го поканих да призове Бога, за да му покаже във видение, че иска да го изцели. Следващата седмица имаше малко съживление и аз кръстих във вода 30-40 човека. През нея седмица

болното момиче се молило, Бог пак да прати Бранхам при нея. След водното кръщение бях на вечеря у един брат и чух глас: "Не яж, а иди в гората." Когато отидох, видях жълта светлина на небето и чух: "Иди сега при момичето." После чух различни гласове да викат: "Брат Бранхам, брат Бранхам." При напускането на гората се спуснах право в прегръдките на брата, който ме търсеше. Ние пътувахме около 12 километра. Майката се била разгневела на Бранхам, че раздразнил дъщеря ѝ, та сега лежала на умиране. Какъв ли човек е той, се питала тя. Тогава се помолила. Неочаквано чула глас: "Погледни." Тя видяла сянка на стената, после познала образа на Христос. Изплашена тя попитала: "Господи, какво да сторя?" Той ѝ отговорил: "Кой влиза през вратата?" В това време аз влизах в къщата. Възбудена тя изтича в другата стая при дъщеря си и извика: "Джорджия, нещо се случи," и разказала видението си. Аз влязох в стаята. Майката отпадна на един стол. Приближих се до болното момиче и казах: "Сестро, дерзай, Исус Христос, на Когото си служила, Когото си обичала и на Когото си се молила, чу твоята молитва и ме изпрати при тебе. Стани. Господ те изцели." Тогава я хванах за ръката. Тялото ѝ беше страшно отслабнало. Главата ѝ изглеждаше четириъгълна. Очите ѝ бяха потънали дълбоко в орбитите си и ръцете ѝ бяха тънки като пръчки. Но като ѝ казах, че е изцелена, тя веднага се изправи. Нейната майка, която се беше съвзела започна да вика, понеже за пръв път от 9 години видя дъщеря си да крачи из стаята без човешка помощ. Когато после бащата се върнал в къщи, чул дъщеря си да свири на пиано. Той отишъл в града и разказвал на всеки срещнат за изцелението. Оздравялото момиче излязло в градината, седнало на тревата, погледнало нагоре към Бога и хвалило Христос за безкрайната Му милост. Същата вечер църквата беше препълнена. В неделя имахме второ водно кръщение. Джорджия и Нейл бяха между кръстените. Джорджия е пианистка в баптистката църква и до днес, съвършено здрава.

29. Шесто видение: Личното изцеление на Бранхам

В едно друго видение се видях много щастлив. Радостен вървях по една улица, когато ненадейно ме нападна голямо черно куче. Аз го ритнах и извиках: "Махай се, куче." Кучето се превърна на черен мъж, който се хвърли върху мене, за да ме убие. Той изтегли дълга сабя. Аз се опитах да го успокоя, но той се спусна да ме прободде. Извиках. В този момент чух шум от небето. Един могъщ ангела застана на страната ми. Той изгледа остро човека, който се отдръпна назад, изпусна сабята си и избяга. Ангелът ме погледна приветливо, наметна ме с дрехата си и отлитна към небето. Аз се разплаках от радост. Бях сигурен, че това видение се отнасяше до тежките нервни страдания, които преди две години щяха да ми струват живота. През живота си от време на време имах нервни припадъци. Събранията ми често продължаваха до два часа сутринта. Поради това здравето ми се засегна. Напоследък бях принуден да

откажа насрочените служби. Аз се оттеглих в къщата си в Джеферсонвил, но не можех да възстановя силите си. Отидох на клиническо изследване. Молех се така: "Господи, Ти никога не си ми давал видение относно освобождението ми от тази страшна нервност." Бог освободи в отговор на молитвите ми мнозина от нервност. Аз самия бях станал така слаб, че едва се решавах да използвам Божието Слово лично за мене. Когато се събудих на следващата сутрин, имах видение. Видях се 7-годишно момче, което приличаше на мене на тази възраст. В това време една малка невестулка с остри черни очи се хвърли върху мене. Аз имах малък ловджийски нож в ръка, когато бях нападнат. Животното се хвърли като светкавица. В същия момент Господният ангел ми проговори: "Помисли, тя е дълга само 6 цола," (един цол е равен на 2,5 см.). Животното ме захапа за лявото, после за дясното рамо, после за гърба. Ножът не ми помогна, понеже невестулката беше много пъргава. Когато отворих устата си, за да изговоря нещо, тя профуча през нея и влезе в стомаха ми. Аз се разхълцах. Тогава извиках ужасен: "Та какво да правя?" Пак чух гласа: "Помисли тя е дълга само 6 цола." Когато свърши видението, аз знаех, че то се отнасяше до стомашното ми разстройство, понеже не можех да ям нищо. Теглото ми беше спаднало до 50 кг. Разсъждавах върху думите на ангела: "Помисли, тя е дълга само 6 цола." След като се помолих, ми стана ясно, че бях преминал през 6 нервни припадъка на всеки 7 години. Думите на ангела, ми се струваше, че означаваха, че моето сегашно страдание е шестото и последното, и ножът, който държах в ръката си, представляваше ножа на хирурга, който не ще ми помогне. Вкъщи моята майка сънувала следния сън. Видяла ме почти умрял на верандата. Ненадейно чула гукане на гълъби. От небето се спуснали гълъби във форма на латинската буква ес и кацнали на гърдите ми, като продължавали да гукат. Тогава аз съм изговорил: "Слава на Господа." Гълъбите се поклонили, наредили се пак в буквата ес и отлитнали. После ме видяла да ставам съвършено здрав. О, как ме насърчи това. След два дни седях на верандата и четях книжката на брат Босфорт "Християнско изповядване." Отворих Библията и очите ми се спряха на Исус Навин 1:9: "Господ, твоят Бог, е с тебе, където и да идеш." Бог ми говори чрез откровение, видение и слово. Неочаквано чух глас: "Аз съм, който те изцелявам." Аз приех Словото с вяра, влязох в къщи, прегърнах жена си (бях женен повторно) и казах: "Бог ме изцели. Слава на Бога. О, аз Го обичам от все сърце. В най-мрачния час на живота ми Исус дойде и чу молитвата ми."

30. Пътуване до Финландия и Скандинавия

Три години наред Бранхам получавал покани от Скандинавските страни да ги посети. Най-после през 1950 били осигурени средствата за пътуване. Бил нает пътнически самолет, с който пътували още 4-ма братя. На 6-ти април самолетът напуснал Америка движейки се с 500 км в час на височина 7,000 м.

Разглеждали Лондон, Париж и най-после пристигнали във Финландия на 14 април. Слезли в Хелзинки, където ги посрещнали пастир Манинен, който ги бил поканил, и сестра Мей Изаксон, преводачка. Първата служба в "Месу хали" била посетена от 7,000 души. Освен това във чакала опашка дълга един километър, хората били наредени по 4-ма. Посетили Куопио, на север. В този град имало силна вяра и станали големи чудеса. Малката Веера Йхалайнен, сирак от войната, получила изцеление. Тя се освободила от патерици и бандажи, след като с вяра се допряла до дрехите на Бранхам. Две-три вечери болните минавали покрай подиума и братът се молил за всеки поотделно. След всяка служба оставали захвърлени като непотребни множество патерици и тояги. 7 или 8 глухонemi и слепи били изцелени. Особено забележително било изцелението на две пострадали при злополука момчета. Като се връщали от един излет, един камион блъснал две момчета и ги хвърлил настрана. Понеже трябвало да бъдат занесени бързо в най-близката болница, едното момче било качено в една движеща се пред гостите кола, а другото, Кари Холма, в тяхната, и ето го в ръцете на брат Бранхам и сестра Изаксон. По пътя Бранхам констатирал, че пулсът на нещастното дете вече не биел. Детето не дишало. Братът започнал да се моли. При приближаване на болницата видели удивени, че момчето отворило очите си. При внасянето му в болницата то започнало да плаче. След три дни то било изпратено да си отиде. Другото момче също оздравяло, макар че било вдигнато от земята като мъртво. За изцелението на двете момчета Бранхам имал видение две години по-рано. Преди нещастиято ангелът му се явил и му напомнил видението.

Вечерта, когато заминавали, на гарата се събрало множество народ, който им изпял своите чудни фински песни в минорни тонове.

Голяма радост била за тях, след като се върнали от пътуването, че получили писма от пастири на финската държавна църква. Съобщавали им, че на едно масово събрание на фински пастири след сериозни разисквания под впечатлението от службите на Бранхам взели решение, че приемали истината на божественото изцеление за библейска. Бранхам им отговорил с благодарствено писмо и ги насърчил да упоават на Бога, който и в тяхната страна ще извърши мощни дела.

Когато пристигнали в Норвегия, намерили твърде голям интерес, но правителството било забранило с указ молитвените изцелителни служби. Всички пастири се събрали и решили единодушно да протестират. Между тях бил известният епископ на държавната църква Ейвинг Берграв, както и ръководители на баптистите, на Армията на Спасението, на Свободната църква, на методистите и на други църкви.

Посетили и Швеция, където имали служби в Гьотеборг, Йонкьопинг, Пребро, Орнсколдсвик и Стокхолм. Посетили пастир Леви Петрус и сина му Оливер, който им превеждал.

31. Позив към Африка

За първи път Бранхам бил поканен в Африка, когато се намирал в Хаустон. Брат Босфорт, един ден му показал снимката на една сестра Нахтигал, смъртно болна. Скоро след това той получил телеграма с молба да замине за Дурбан, столицата на република Натал в Южна Африка. Бранхам поставил снимката пред себе си, коленичил с жена си и децата си и се помолил: "Господи, щом като искаш да изцелиш това момиче, ще замина за Африка, за да свидетелствам за Тебе." Той дал това обещание на Бог без да предугажда, че това пътуване ще се проведе.

Когато Бранхам, Мор и Линдсей стигнали наскоро след това в Лондон, на летището ги посрещнала една група, без да са били съобщили за пътуването си. Малко преди тяхното пристигане болната Нахтигал е била превозена със самолет от Дурбан до Лондон. Помоли ли го да се моли за нея. Когато се приближил до леглото, видял картина, която никога през живота си не забравил: дребно момиче около метър и петдесет високо, с много къси крака и ръце. При това трябвало непрекъснато да лежи все на гърба си. Сълзи потекли от очите ѝ. С полу задушен глас му дала да разбере, че не желае да живее повече и го помолила да се моли тя да умре по-скоро. Това се видяло тежко на брата, и затова се молил, Бог да я изправи и изцели. Докато се молил, случило се следното. Един малък гълъб кацнал на прозореца на стаята, потичал насамнатам и започнал да гугука. Преди да можел Бранхам да изговори нещо, се явил ангел Господен и Божието благословение дошло над болната. Казало ѝ се, че ще живее и няма да умре. И действително тя оздравяла. Днес тя тежи 78 кг. и се радва на цветущо здраве.

Бранхам повторно получил покана за Африка, и тръгнал. На летището обаче, не го пуснали в самолета без виза. След няколко дни отлетял с няколко придружаващи го братя. По пътя попаднал в гъсти облаци и при слизване над Йоханесбург, най-големия град на република Трансвал в Южна Африка, трябвало да се въртят около града цял час. Всички стояли мирно. Бранхам се молил. Слезли вече на земята, всички въздъхнали, а братът произнесъл: "Алилужа." На тамошното летище ги поздравили много репортери и 30000 души народ. Отишли веднага в събранието. Бранхам бил много уморен, но пак говорил. Пет минути след почването той спрял погледа си на една жена, лежаща на една страна. Господният ангел му се явил и му казал, че тази жена е пострадала преди 2 години, като е счупила гръбнака си. Лекарите вече не ѝ давали надежда, че ще може да ходи. Когато братът казал това на жената, майка ѝ, която седяла до нея кимнала утвърдително. Във второто видение Бранхам видял тази млада жена да става и да ходи. Той разбрал, че ще бъде изцелена, и изговорил: "В името на Господа, стани, ти си здрава." Майката извикала: "Не, в никакъв случай, тя не може да стане." Но жената се изправила, извикала и вдигнала ръцете си. Майката припаднала. Всички се раздвижили и искали да видят станалото чудо.

В едно друго видение Бранхам видял далеч зад слушателите един млад човек на 16 години. Той извикал: "Вие, млади човече, там отзад, нали имате къс крак?" Онзи потвърдил това. Бранхам му казал, че току-що във видение го е видял и знае, че е дошъл от далеч. Човекът потвърдил и това. Тогава братът видял в Духа една кола, с която е бил превозен куцията младеж. Той забелязал, че човекът се върнал с крака в нормално положение. След това Бранхам казал: "Братко, в името на Господа, бъди здрав и стъпи на краката си." В този момент младежът стъпил на краката си и изтичал по стълбите надолу. Двата му крака имали еднаква дължина. На следващата вечер Бранхам се опитал да разясни изцелението чрез вяра. На сутринта след това бил поканен на обед от един чиновник на медицинското дружество в Африка. Но той трябвало да откаже, тъй като винаги постел по време на изцелителни служби. Какво грамадно множество се трупало, изглеждало като че ли всички болници се били изпразнили.

Двама холандци посещавали службите. Единият одобрявал всичко, а другият противоречал, като казал, че Бранхам е хипнотизатор. Първият му възразявал, че хипнотизатор не може да изцелява по този начин. "Е," мислил си противникът, "във всеки случай трябва да е от дявола, иначе как може да разказва подобни неща на болните." За забелязване било, че невярващите хора приемали чудесата по-скоро, че са от дявола отколкото чрез видимото действие на живия Бог. Първият заявил: "Това е ден на Божие посещение. Ако не вярвате това, по-късно ще съжालявате. Това е късният дъжд преди идването на Христос. Аз ще се моля за душата ви." И когато се отделил да се моли за него, ангел Господен застанал до него и му казал: "Иди и пак му говори." И в този момент той почувствал, как една ръка го докоснала по рамото. Като че ли електрически ток преминал през тялото му. Той отишъл при своя приятел, който още се подигравал и му разказал, че е видял ангел и че ангелът сложил ръката си на рамото му. Противникът едва не припаднал. На ризата му се отпечатало изгоряло петно във формата на човешка ръка. Този случай на другия ден бил предаден по пресата. Под голямо заглавие се виждал образа на въпросния холандец с изгоряла петно на ризата му във форма на ръка.

На другия ден брат Бакстер казал на Бранхам: "Братко, още днес ще трябва да отпътуваме." — "Какво? Да тръгнем от тук, където има толкова благословения?" — "Да, първо трябва да заминем за Кимберли и после за другаде." Бранхам не бил съгласен с това. Той предполагал, че ще може да престои още няколко седмици. Тогава Бог му дал видение, че не трябва веднага да тръгват. "Остани тук няколко седмици," му казал вътрешен глас. Понеже е имало подготвена програма за различни места за служби, трудно било да се измени времето им. — "Събранията са вече насрочени, и нищо не помага. След два часа трябва да тръгваме," му казали. Той се оставил да бъде убеден и седнал в колата. Бог обаче продължил да му говори. Бранхам поръчал на шофьора да спре. Винаги когато Бог му говорел по такъв начин, той знаел, че не ще има успех, ако не послуша гласа Му. Брат Босфорт му възразил: "Брат Бранхам, аз

вярвам, че тук ти правиш грешка." Бранхам отговорил: "Не, аз не се заблуждавам, защото Бог ми говори това." И той повторил думите на Павел: "Виждам, че пътуването ще бъде придружена с повреда и голяма загуба." (Деяния 27:10). Те се качили в колата и стигнали в Клерксдорп, един град с 15000 жители. Трябвало да се моли над мнозина болни. Но около половин час преди започване на службата се повдигнала силна тропическа буря. В 10 часа Бранхам все още не можел да излезе от къщата, в която се намирал, понеже бурята продължавала. С часове святкало и гърмяло. Когато съработниците му същата вечер дошли от събранието, той ги посрещнал с думите: "Аз нали ви казах?" Един брат мислел, че щяло да се оправи на другия ден. Такива бури се появявали много често по това време. Когато се събудили на следващата сутрин, било чудесен ден. Обаче вечерта пак половин час преди службата се повдигнал такъв вятър, че никакво събрание не било възможно. До към два часа сутринта съработниците на Бранхам разисквали върху времето. Много средства били изхарчени и туземците били дошли от далече. При зазоряването му се явил ангел и му казал: "Ти трябва да продължиш тази обиколка, но всички съучастници ще пострадат. Това ще ти бъде за знак: ще те вземат с черен автомобил. По пътя ще срещнете един туземец облечен в бяло, който стои на един мост до едно евкалиптово дърво. Той ще бие друг човек. Твоя син ще забележи това." След това Бранхам събудил сина си и му разправил какво му казал ангелът. И наистина на следващата сутрин дошъл един черен автомобил и те се качили в него. През време на пътуването синът му извикал: "Татко, виж." Представила му се същата картина, която му била дадена във видението. На следващото селище започнала бедата. Не били им казали, че трябва да пият само преварена вода. Всеки от тях се разболял и то тежко. Бранхам не направил изключение. Най-после стигнали в Дурбан, където, според Божията воля трябвало да отидат най-напред. Тук присъствали около 3000 души, между които много индийци. Дали им на разположение хиподрума. Хората жадували за Бога. Наближавала буря, но присъстващите не се смущавали. Те седели на земята и се оставяли дъждът да ги мокри до кости. Те гладували за вечния живот, който Бог бил обещал.

32. Изцелителни събрания в Южна Африка. Чуто и видяно лично от А. Каст, мисионер

През време на службите в Порт Елизабет, Бранхам имал видение, в което видял една местност. От дясно на шосето имало негърска колиба, в която се намирали 5 негърки, една от които съвсем парализирана. Той получил заповед да се моли за нея, за да оздравее. И когато на следния ден пътуваше за Ист-Лондон, позна колибата, която му беше показана, и каза да спрат колата. Всички слязоха от колата и влязоха в колибата. Те намериха всичко така, както им беше описал братът. Той се моли за парализираната и тя веднага оздравя.

Първата вечер в Йоханесбург, Бранхам извика една тежко болна от рак жена, която лежеше на легло: "Станете, Исус ви изцели." Тя стана веднага и беше здрава. Нейният мъж разказваше на следващия ден, колко много е страдала, и славеше Бога. Бранхам чувстваше в Духа кой има вяра. Нещо го привличаше към хората с вяра. На едно друго място се случи, че се обърна ненадейно и се вгледа в една бедна жена, която държеше в прегръдките си дете с водна глава, и ѝ каза: "Бог видя сълзите ви и ви оказа милост. Детето ви е изцелено и главата му за кратко време ще добие нормалната си форма и големина."

Мястото за службите беше твърде малко, та хиляди стояха вън и не можеха да видят говорителя. Но дебелите стени не можеха да спрат Божията сила, така че братът извика по високоговорителя: "Ти слепи човече, който стоиш вън, Исус те изцели." Една позната жена, която беше претърпяла 9 операции и страдаше непоносимо, също дойде на службите. Макар, че седеше далеч назад, Бранхам я извика, и тя моментално оздравя. Ние бяхме свидетели как стотици се изцеляваха.

33. Бранхам в Блумфонтейн, Южна Африка (писмо от Август и Труд Каст до петдесетната комисия в Швейцария)

Ние сме още под незабравимите впечатления от благословените служби, водени от брат Бранхам и неговите съработници, които посетиха нашата страна за 10 седмици. Макар да бяхме чели за благословенията чрез тези братя, Бог извърши велики дела тук, повече отколкото очаквахме. Аз бях помолен да помогна за организирането на белите служби в Блумфонтейн, столицата на република Оранж. При това ми бяха предоставили две служби за негри. С помощта на нашето списание "Меция колаган" публикувахме събранията и получихме повече от 4000 писма от негри, които искаха да участват на службите или пращаха молби за молитви. Можете да си представите колко много работа ми предстоеше. Аз посетих с жена си службите в Йоханесбург, за да имам престава как става организирането. Тамошните събрания бяха посетени от около 13000 души вярващи. Никога до сега не сме виждали толкова много знамения и чудеса. Ние много се надявахме Бог да се прослави мощно в Блумфонтейн. Взехме мерки за превозване на вярващите с автобус или влак до Блумфонтейн. На всяка гара ангажирани специални вагони. При това аз наех 5 църкви в Блумфонтейн, които да служат за подслон на придошлите. На всякъде се гледаше с големи надежди за тези служби и се произнесоха много молитви за тях. Докато в Блумфонтейн се състояха по-напред служби за европейци, които бяха посетени от 10000 души, то ние като мисионери копнеехме за службите на негрите. На първия ден, събота, 27.X.1951 се събрахме в една църква, която за съжаление имаше само 800

места, които бяха резервирани за сакати, слепи и тежко чуващи, докато хиляди трябваше да стоят вън. В единия ъгъл на църквата беше инсталиран високоговорител. При това през време на службата валеше. Някои се опитаха да влязат през прозорците. Брат Ф. Босфорт, 74-годишен, когото Бог употребяваше чудно за изцеление на болни, се радваше, че вижда толкова много слушатели, които знаеха много добре да хвалят с песни своя Бог на небето. Той проповядваше Словото с такава сила, че вярата у всекиго се повиши и се очакваха велики дела от Господа. Тогава около 30 негри, които бяха загубили слуха си чрез операции или болести, бяха повикани на платформата. Брат Босфорт се моли за тях с полагане на ръце и всички моментално прочуха. Всички искаха да се моли над тях с полагане на ръце, но това беше невъзможно. С голяма вяра брат Босфорт обясни, че всеки, който от сърце вярва в Божието Слово, може да бъде излекуван от всяка болест. Той помоли страдащите да повтарят след него молитвата. Те го направиха. В този момент станаха много чудеса. Бог чу молитвите с вяра. Брат Босфорт покани изцелените да свидетелстват. Само в църквата свидетелстваха 67 души, докато вън толкова бяха изцелени, че не можеха да се преброят. Особена голяма радост изпълни сърцата ни, когато една стара жена свидетелстваше: "Аз дойдох тук сляпа и глуха, но сега вече виждам и чувам." Всеки беше благодарен на Бога за станалото, но ние очаквахме на следващия ден още повече чрез служението на братята Бранхам и Бакстер.

Неделя, 28.X. Този ден за мнозина е незабравим. Службите бяха определени да станат на футболното игрище и бяха инсталирани добри високоговорители. Един час преди започване на службата присъстваха повече от 5000 негри. Ние превихме колената си и молихме Бога за изцеление и спасение на много болни. Макар братята още да не бяха дошли, започнахме да говорим на негрите за Исус, че има сила и сега да изцелява всяка болест. Когато Бранхам се появи на игрището, вече се бяха събрали повече от 10000 негри, докато други все още прииждаха, така че официалният фотограф ги преброи около 12000 души. Съзвучието на хвалебната песен на многото негри беше трогателно. Братята пожелаха да се повтори. Божието присъствие се чувстваше мощно около нас. Когато брат Бакстер, след като проповядва, покани за предаване в ръцете на Христос, стори ми се, че всички вдигнаха ръце. Никой не се опита да брой вдигнатите ръце, понеже те бяха много хиляди, и ние ги поднесохме с молитва и сълзи в могъщите Божии ръце. След като брат Бранхам се моли поотделно над 10 души, при които всеки му беше открит във видение, издигна глас на молитва към небето и заповяда на Сатана в името на Исус да напусне болните. Това, което извърши тази молитва, славата на бъдещето ще го открие. Брат Бранхам пророкуваше, че много от съвременните сакати ходят, и че едно голямо множество е изцелено. Трябва да са били изцелени повече от 1000 негри. На всяко място, което в последствие посещавах, чувах за чудни изцеления, за сакати, които днес ходят, слепи, които виждат. От нашата мисия на планината Тавор отидоха 50 души с автобус. На следващата служба за

свидетелства всички изповядаха своето изцеление. На едно друго място Табатоу от 23 души, които отидоха, 15 души свидетелстваха, че са изцелени. Между тях беше и един млад човек, който по един ужасен начин бе торможен от зли духове. Шест силни мъже не можеха да го удържат, той разкъсваше всяко въже. Силата на името на Исус го освободи. Той днес е жив свидетел и на Рождество (25. 12. 1951) взе водно кръщение на планината Тавор. От Мохалешьок отидоха мнозина в Блумфонтейн и някои бяха изцелени. Притежателят на автобусите ми каза: "Аз занесох с автобуса един сакат мъж, и когато той се върна, ходеше." Евангелистът Тусонг ни донесе радостната вест, че в неговото място са изцелени почти всички, между тях едно глухонямо момче, което днес може добре да говори. Една богата негърка, която страдала 12 години от астма (задух) и високо кръвно налягане и се движела с голяма мъка, беше донесена със самолет в Блумфонтейн от планините на земята Базуто. Нейният мъж ни писа неотдавна с голяма радост, че съпругата му е съвършено здрава и върши всякаква работа. Един негър — евангелист от Кронщадт, който дълги години е ходил с патерици, също бе излекуван и сега върви без тях.

Ние имахме голяма нужда да посетим и други служби на Бранхам, за да се укрепим още повече във вярата. За целта заминахме за Ист-Лондон, град на югоизточния бряг на Капландия, където стотици бяха изцелени. Там ни помолиха да вземем в нашия автомобил някои от братята и да ги заведем в Дурбан в Натал, което сторихме с голяма радост. На следващия ден в Дурбан се бяха събрали 50000 души, което още не беше ставало никъде по целия свят. Аз няма никога да забравя гледката, когато след молитвата на брат Бранхам един от нашите мисионери събираше патерици, шини и друго от изцелените сакати и ги донесе на платформата, докато множеството плачеше и славеше Бога за стореното. Макар да изминаха три месеца от онези служби, все още ни пишат, че са чули за изцеленията в Блумфонтейн и че вярват, че и те могат да оздравеят чрез молитва.

34. Посещението на Бранхам в Южна Африка (Лични впечатления на мисионерката Труди Каст)

Вече става няколко години откакто слушаме за брат Бранхам. Четохме и биографията му. Последната година се пръсна слухът, че ще дойде към Южна Африка. Ние се радвахме от все сърце с много Божии деца, понеже чувствахме, че Африка се нуждае от нещо особено, което да помогне за духовното ѝ съживление.

Брат Бранхам прати телеграма, че пристига на 3.10.1951 в Йоханесбург. Тъй като по това време се намирахме на път през Свазиланд, решихме да присъстваме на първите служби. Богослуженията започнаха при претъпкани помещения, но брат Бранхам липсваше. Там бяха двама души: братята Бакстер

и Босфорт. Брат Бранхам бил задържан на летището в Ню Йорк, защото се явил без виза с вяра, че ще замине без такава. Съобщиха, че ще пристигне със следващия самолет. Двамата братя сториха най-доброто, което можаха. Те ни подготвиха за идването на Бранхам. И двамата имат скъпи дарби: Бакстер е говорител върху изкуплението и изцелението с такава яснота и убедителност, че всеки казваше "Никога не съм слушал подобно нещо." Той обясни на слушателите, че не бива да се приближаваме до Бога заради изцеление. Това би било повърхностно търсене на Бога. Изцелението няма да ни въведе в небето. Душата трябва да се спаси. Тя трябва да има лична вяра в Исус Христос като Изкупител от греховете. Тези сакати около нас не са изключени от небето поради това, че са сакати. Който вярва в Исус като Спасител, влиза в Божието царство въпреки болест и недостатък, сакатлък, слепота и всички злини, както и да се казват. Ако получим изцеление, то трябва и да знаем как да го запазим. Дяволът изкушава всеки, и ако утре имаме болки и мислим, че не сме изцелени, тогава можем да се върнем в старото си състояние. Трябва да се хванем за Божието Слово и да знаем как да се противопоставим на изкусителя. Вярата не се основава на никаква човешка опитност, но върху това, което Бог казва. Ако четем редовно Божието Слово, ще градим вярата си на него. Словото е изворът на вярата. Вярата не е състрадание, не е суеверие, но надежда. Божията воля е да ни изцели. Бог винаги е истинен, а всеки човек е лъжец. Нашето изцеление е в зависимост от вярата ни, а не от Божията сила. Науката не може да ни каже всичко. Изцелението не е в човека. Естественият човек не може да разбере принципите на Божието Царство, а само новороденият. Съчувствието към себе си е голяма пречка на вярата ни. Да вярваме във вярата си, да се съмняваме в съмненията си, но да не се съмняваме във вярата си нито да вярваме на съмненията си.

Вторият говорител, Босфорт, говори също с голяма яснота. Той каза, че в жертвата на Исус Христос преди повече от 1900 години е извършено нашето изцеление така както и нашето спасение. Който проповядва само спасение, той казва на хората само половината евангелие. Ние вярваме нашето спасение и не чакаме да го чувстваме. Този брат се моли над болни, особено над тежко чувачи. Службите често продължават по 4-ри часа.

Брат Бранхам пристигна три дни след другите. Напрежението по очакването му беше толкова голямо, че хората едва слушаха това, което се говореше последната вечер. Когато една служба траеше 3 или 4 часа, то Бранхам влизаше едва последния половин час, обикновено след 9 часа вечерта. Обясни се ясно, че не посещава никого, никакви пациенти в болницата или частните домове, и че никой не бива да го посещава на местопребиваването му. Той така е пожертвал живота и здравето си, че днес би бил съвсем неспособен, ако неговите помощници, особено брат Бакстер, не внимаваха да си позволява само толкова напрежение, че да може да бъде запазен за Божиите деца и особено за болните по целия свят. Той е един мъж, който е по-близо в общение с небето и със силите на вечността отколкото който и да било друг човек на

нашето време. Все пак той е човек, и трябва да го приемаме като такъв. Бранхам влезе, нисък човек, младолик, пъргав и ревностен да върши волята на Този, за когото е дошъл в Африка. Той се извини за закъснението и говори ясно от евангелието на Йоан. Ние се чувствахме пренесени в дните на Исус. Брат Бранхам ни обясни, че може да върши само това, което Бог му заповядва и показва. След кратка проповед той помоли някои болни да бъдат доведени на платформата. Бяха такива, които можеха да ходят. Двама от тях ни бяха лично познати. Бранхам дочака присъствието на ангела, който го придружава навсякъде и му помага в извънредното служение. Той поздрави болните и каза, от какво страдат, а на някои и причината за страданието им, или виждаше във видение миналото на хората. Владееше пълна тишина между хилядите присъстващи, можеше да се чуе всяка дума. Той виждаше дали хората имат вяра и знаеше дали и кога ставаше изцелението. Когато виждаше, че някой се качваше на платформата с пълна вяра, той казваше само: "Вие сте изцелен, вярата ви ви изцели." Ние имахме предимство като мисионери да седим на предните места, от където можехме да виждаме и да чуваме добре, докато стотици стоейки далеч зад нас, чуваха малко и никак не виждаха. Първата вечер той извика 6 души на платформата и каза, че са изцелени. Той заповядва на една стара жена, която страдеше от ревматизъм, да стане. Учудването, радостта и възбуждането от всичко, никога до сега не виждано, бяха така големи, че всички славеха Бога, мнозина плачеха. През време на молитвата за всички болни, която бе произнесена накрая, Бранхам изчезна и приятелите му го откараха в квартирата му. Той не можеше да остане до края на службата, понеже телесните му сили отказваха и понеже така би бил притиснат, че не би могъл да излезе. Братята постоянно повтаряха, особено Бранхам, че човек не е лекар. На един журналист той каза ясно: "Бог е, който изцелява, а аз съм само Негов слуга."

Особено радостно беше да забележи човек случаите, които лично познава. Двама човека от Застрон, за които още по-рано сме се молили, една сестра с вътрешен рак и един брат с рак в главата, бяха изцелени. Сърцето му беше отслабнало и той трябваше да бъде опериран. Когато започнаха службите в Блумфостейн, на него му беше невъзможно да пътува с влака. Приятели му предложиха място в автомобила си. Той беше така слаб, че не се надяваше да издържи пътуването. Първата вечер някои получиха изцеление, на втората вечер пък други, но той не беше между щастливците. Той молеше Бога за слово и изцеление, тъй като все повече отслабваше и не можеше да се храни. Словото от Лука 12:32 "Не бой се, малко стадо, защото вашия Баща благоволи да ви даде царството" го насърчи и той се надяваше на третия ден за изцеление. Така и стана. Един мъж лежеше на постеля, когато Бранхам му заповядва да стане, да вземе носилката си и да си върви. Тогава Бранхам се обърна към нашия брат, който стоеше пред този мъж, но едва се държеше на краката си, и му каза: "Видяхте ли, как стана този човек?" Братът отговори: "Да." — "Той страда от същото зло, както и вие. Вие имате кръвотечение от носа, имате рак в главата."

Вие сте изцелен." Братът ни разказваше после, как в същия момент почувствал сърцето си добре, една чудна сила го пронизала и той щастливо пристигнал в къщи. Няколко дни по-късно носът му се поду страшно, обаче той свидетелства все пак за своето изцеление. Една сутрин рано той кихнал, подутината се пръснала и всичко излязло. Той сега може да удря мястото, където по-рано беше подутината и не даваше никой да се докосне до него. Той страдаше повече от година.

35. Учението на Бранхам

Бранхам и съработниците му учат, че милиони хора умират от преждевременна смърт. Библейската възраст е 70-80 години. Има мнозина, които в болестта си се молят, "Господи, ако е волята Ти, изцели ме." Такава молитва няма да бъде чута, колкото и искрена да е тя. Нужно е да се знае Божията воля от Словото. Ние трябва да вярваме, че:

1) Бог може да ни изцели — Марк 9:22-23: "Ако можеш да направиш нещо смисли се за нас и ни помогни. А Исус му рече: Ако можеш да повярваш. Всичко е възможно за този, който вярва."

2) Бог иска да ни изцели — Матей 8:2-3: "Господи, ако искаш, можеш да ме очистиш. Тогава Исус простря ръка и се допря до него и рече: Искам, бъди очистен."

3) Бог вече ни изцели — Исаия 53:5: "И с Неговите рани ние се изцелихме."

В учението се подчертава, че е нужна вяра. Като пример може да се приведе Марк 9:14-29. Макар че злият дух сгърчи и търкаляше по земята младежа, Исус не го изцели веднага, но каза на бащата: "Ако можеш да повярваш. Всичко е възможно за този, който вярва."

Учи се също, че спасението за човека не е само за душата му, но и за тялото му. Псалм 103:3: "Той е, който прощава всичките ти беззакония, изцелява всичките ти болести." Щом имаме увереност, че са ни простени греховете, ние имаме право и на телесно изцеление. Можем да оздравеем чрез Словото (Матей 8:8; Псалм 107:20), чрез полагане на ръце (Марк 16:18), чрез помазване (Яков 5:16), чрез полагане на кърпи (Деяния 19:11-12) и чрез Господната трапеза (1 Коринтяни 11:30-32). За да оздравеем, трябва не само да вярваме от сърце, трябва и да изповядаме с уста, че сме изцеление чрез раните Му. В едно събрание имаше един слепец. Макар че се молиха за него, той не прогледна. Но той изповядваше, че навсякъде, че е изцелен чрез раните на Исус, ако и да не усещаше изцелението. Когато продаваше списания по улиците той славеше Бога и казваше: "Чрез Неговите рани аз оздравях." Три седмици по-късно той седеше в бръснарницата. Бръснарят каза: "Вие казвате, че сте здрав, а не виждате нищо." Слепецът отвърна: "Това няма нищо общо с Него, пък с Неговите рани аз оздравях." Докато изговаряше тези думи, от очите му

падна нещо като люспи, и той прогледна. Макар насапунисан той изкочи от радост на улицата и извика: "Аз мога да виждам." Така трябва да бъдем уверени в изцелението и да изповядваме с уста какво е направил вече Исус за нас. Хиляди са получили изцеление чрез това изповядване. Естествено е, че може да се явят и препятствия, че да не можем да оздравеем, например грях, непослушание, неверие, непречупеност и т. н. Бог трябва да отстрани това препятствие, за да може да ни изцели. Изцелението може и да се загуби. Исус каза на паралитика: "Ето ти си здрав. Не съгрешавай вече, за да не те сполети нещо по-лошо" (Йоан 5:14).

36. Писма за Бранхам

Първо писмо от 09.03.1948.

На 50 мили от тук лежи едно малко градче. Там пастир Бранхам проведе 5-дневни събрания. Бог го употребява за изцеление на болни. Докато той се моли в залата за болните, мнозина още по местата си биват изцелени. Миналото лято той беше прекъснал работата си, понеже здравословното му състояние беше съсипано. Често трябваше да бъде изнасян на ръце, след като продължително се беше молил за болни, така отслабваше. Той казваше, че нощем не можел да спи. Но той има голяма власт над тях.

Неотдавна жената на един милионер беше изцелена от рак след молитва на Бранхам. От благодарност нейният съпруг даде на Бранхам пред очите на всички един чек от \$30000, който Бранхам веднага скъса на парчета със забележката, "Моят Бог му каза, че веднага след като взема пари за молитва, ще оттегли силата си от мене." Бранхам взема от даренията само толкова колкото са му нужни за преживяване.

Не всички хора биват изцелени. Бранхам попита един човек: "Вярваш ли, че Исус може да те изцели?" Болният потвърди. — "Ще ми дадеш ли патериците си, след като се молим?" — "Да." След молитвата Бранхам му каза: "Дай ми сега патериците си и си върви без тях в името на Исус." Човекът му даде патериците си и си отиде без тях здрав. Друг такъв болен нямаше тази вяра, не посмя да си даде патериците и не оздравя. Бранхам винаги повтаря: "Не е важно, какво чувстваш преди или след молитвата, но дали вярваш."

Второ писмо от 12.03.1949.

Тази нощ се върнах в 2:30. Още съм под мощното влияние на преживяното. Бранхам е скромен и смирен човек, пълен с любов и милост към болните, дори и сега се просълзявам като си спомня. Вчера той даде свидетелство, как Бог го е призовал, затова не остана достатъчно време за отделни молитви. Повече от половината болни, за които той се моли общо, страдаха от рак. Всички оздравяха. Едно родено глухонямо момиче, около 20-годишно, внезапно започна да чува и да говори. То повтаряше, каквото му кажеха. Трябваше да видите сълзите на радост. По пътя към в къщи едно младо

момиче със светнали от радост очи ми обясни: "Глухонямата, която е изцелена, е моя позната. Тя живее срещу нас, не можеше да чува нито да говори. Колко чудесно беше, че присъствах на изцелението ѝ."

Трогателно беше, когато Бранхам се молеше за едно 5-годишно момче, което беше кривоогледо. Забелязахме, как очите му после гледаха правилно. Очите на майка му потъваха в сълзи.

Желая да кажа, как Бранхам разпозна болестите. Преди да се моли, той улавя дясната ръка на болния с лявата си ръка. Ако болестта е рак или някаква подобна, то това моментално проличава на ръката му. Тя се подува малко, получава червен цвят с бели чертички или точки. Той казва тогава, къде се намира болестта. Освен това Бранхам притежава и дарбата разпознаване на духовете. Ако болният, за когото трябва да се моли, не е в ред с Бога, той му казва в лицето. Един ден дойде една брачна двойка, за да се моли за тях. Когато той взе ръката на младата жена, позна болестта ѝ, погледна я и изговори пред повече от 1000 души: "Мила сестро, Бог иска да те изцели, но ти трябва първо да изповядаш греховете си и да се молиш за прошка. Ти си изневерила на съпруга си." Мъжът веднага се обади: "Това не е вярно." Обаче Бранхам попита жената: "Казах ли истината?" Тя наведе глава и не отговори нищо. — "Да, преди 4-ри дни ти изневери с друг мъж," каза той. Жената започна да плаче и каза: "Да, това е вярно." Съпругът ѝ отстъпи и я изгледа презрително. Но брат Бранхам му каза любвеобилно: "Мили братко, не съди. Какво направи преди три години с твоята секретарка?" И той описа точно как е изглеждала тя. Младият мъж извика дълбоко: "Това е от Бога," и заплака. Тогава Бранхам коленичи с двамата пред всички и се помоли Бог да им прости. Когато станаха, те се прегърнаха и си простиха един на друг. След това Бранхам се моли за изцелението ѝ, което последва моментално.

"Нужно е много вяра и дързост, - казваше веднъж Бранхам, - да кажеш на хората в публично събрание в очите, че живеят в тайни грехове." Съпътника на Бранхам, брат Босфорт каза: "Вие, които искате да се молят за вас, първо се оправате с Бога, ако ли не, Бранхам ще бъде принуден да ви каже в лицето греховете ви."

Преди да се молят за болните, Бранхам заповядва на всички присъстващи да затворят очи, да наведат глави и да се молят. Никой не бива да се оглежда, докато той не извика. "Понеже," казваше той, "така ми заповяда ангелът Господен. Когато демоните напускат болните, е възможно да влязат в някого от онези, които не се съобразяват с Божиите наредби. Който е послушен, няма да му се случи нищо. Аз предупредих, затова не отговарям, ако на някого се случи нещо." После той разправи за опитности от неговия живот, какво е станало с хора, които не са слушали. Някои били заведени дори в лудницата, тъй като излизащите демони ги обладавали. "Ние не трябва да си играем с такива духове," - отбеляза той.

Трето писмо от 14.03.1949.

Бранхам се моли и за малки деца, и то със сълзи. Веднъж се моли за едно

4-годишно негърче — момче, което беше кривогледо. "Мили Господи Исусе, Ти обичаш всички, бели те бели или черни, и знаеш, че един от тях беше, който ти носи кръста. Моля Те, покажи, че го обичаш и оправи очите на това детенце." И това стана. Когато той показа на всички детето и те видяха, че то гледа правилно, той притисна детето в прегръдките си.

Една вечер присъстваха повече от 40 проповедника. Между тях беше и един методистки епископ. Бранхам започна: "Ах, аз се чувствам така малък, за да говоря пред толкова проповедници. Бог наистина не ме е призвал да проповядвам, но да помагам на болните. Аз ще говоря само няколко минути. Но той говори повече от час и то така благодатно, че още докато говореше, всички станаха несприинудено и започнаха да славят Бога. Нещо необяснимо обхвана всички, когато след малко отворих очите си. Видях Бранхам на платформата коленичил да плаче. Няколко проповедника стояха зад него, в чиито очи се виждаха сълзи. След малко той започна да се моли за болните, които бяха към 500. Всички входи бяха задръстени. Само на някои смогваше да каже болестта, останалите оставяше да минат покрай него, подаваше им ръка и казваше само: "Господи, изцели тази сестра, този брат." Само децата задържаше. Три кривогледа деца и едно момче с изкривени крайници поради английска болест бяха изцелени. И една сляпа жена прогледна. И ето Бранхам веднага се почувства толкова слаб, че трябваше да го изведат навън, макар още много болни да чакаха за изцеление.

Брат Бранхам е слаботелесен човек около 40-годишен. Той е напълно естествен, няма нищо превзето или чудновато. Веднъж разправяше, колко бил беден. В началото, когато неговата дарба за изцеление започнала да обръща внимание, той трябвало да заеме от брат си един костюм, който даже бил закърпен. "Аз се срамувах и все държах ръката си над кръпката, но Бог се прослави мощно. И наистина, само като се докосвах до закърпения ми костюм, веднага оздравявах. Така Бог се навежда над бедните."

Като го наблюдава човек, би извикал: "О, как би се променило християнството, ако Бог пратеше повече такива хора." Той е стеснителен и нежен, но когато Бог го изпълни, той казва направо истината. Словото му е мощно и човек се пита: "Това същият Бранхам ли е?"

Всеки ден стотици чакат за изцеление. Той постоянно повтаря, че не е необходимо да се моли за всеки поотделно, ако вярата е на лице. Кой където седи или стои, може да оздравее, ако наистина вярва на Словото. Исаия 53:5 казва, "Чрез Неговите рани ние се изцелихме." Но поради неверието той чувства, че Божиите ръце са вързани. Той се оплаква, че въпреки многото познания, пак няма вяра. Неговите молитви не са никакви конвулсивни борби, но просто обръщане към Татко в името на Исус. Само когато демоните не се покоряват веднага, той става енергичен, понеже знае, че е победител. Постоянно повтаря: "Зависи от вярата." Той вярва, че демоните му се покоряват и те наистина се покоряват. Ангелът му е казал, че ако вярва, и ракът не ще му се противопостави, и той вярва.

Четвърто писмо от 12.08.1952.

Имахме привилегията да слушаме братята Бранхам и Бакстер 4-ри дни в църквата Филадельфия. Тя събираше само 2000 души, така че стотици не можах да влязат. Божието присъствие се чувстваше още от първото събрание, не само чрез изцеления на болни, но и чрез разкриване на тайните мисли на сърцето всред вярващите.

Тъстът на моя син е проповедник и страда отдавна от разширение на сърцето и подута става на левия крак. Когато се върна една вечер от службите на Бранхам, беше изчезнала подутина и той се чувстваше добре. Когато непокаяни хора излизаха напред за изцеление, Бранхам им казваше техните страсти и пороци пред очите на всички, и те биваха свободни. Последната вечер чухме свидетелства, как Господ е отнел влечението за пушене и пиене, както и други неща.

О, как се укрепява вярата и как се слави Бог. Една млада двойка донесе своето детенце болно от рак, което според лекарите щяло да живее още 4-ри дни, защото не можело да поема никаква вода. Бранхам се моли за него, заповяда на демона на рака да излезе и каза на родителите да си отидат и да дадат на детето да яде. "То ще живее," прибави той. След два дни родителите съобщиха, че детето се пооправя, пие мляко и го задържа.

Спомних си, какво каза един брат преди две години: "Ще дойде скоро времето, когато пророците в църквата ще знаят всичко, даже ще изнасяме умрели като Ананий и Сапфира." Брат Бакстер каза веднъж в отсъствието на Бранхам: "Ние знаем, за какво Бог ще употреби брата, ако си остане смирен."

Пето писмо от 19.09.1953.

Чрез присъствието на Бранхам ние видяхме какъв е Бог. И по-рано съм присъствала на негови служби, но впечатленията ми сега надминават всичко до сега. Навсякъде се свидетелства за брата, че е единственият пророк даден на църквата днес, който прилича на старозаветните пророци. Неговите явни за всички скромност и смирение допадат много на хората. През време на неговите служби преживяваме словото в Йоан.7:38, "Ако някой вярва в Мене, реки от жива вода ще потекат от утробата му." Сега ни става напълно ясно, как е действал някога Исус Христос. Бранхам се молеше за всички без изключение, независимо от това, към коя религия принадлежат, католици, евреи, индуси, вярващи и невярващи.

Пред Бранхам застана една жена, която по външността си не можеше да се познае, че юдейка. Бранхам я заговори: "Позволете ми да се поразговоря с вас. Аз ви виждам за пръв път в живота си. Вярно ли е?" — "Да." — "Добре, тогава значи не зная нищо за вас, освен това, което Бог ми открие." Той и разказа историята на самарянката при Якововия кладенец. Ненадейно той я прекъсна с думите: "Вие сте юдейка и сте омъжена за германец. Той лежи сега в болницата поради автомобилна катастрофа. Така ли е?" — "Да." — "Вие сте с болни бърбери и търсите изцеление." — "Да." — "Вярвате ли, че Исус Христос беше Месия, който е приготвил изцеление и за вас, и че сте изцелена чрез

неговите рани? Вярвате ли това?" Жената започна да плаче и каза: "Да, вярвам." Тогава той се помоли за нея сърдечно и завърши с думите: "Иди си, твоята вяра ти помогна."

Някои бяха пристигнали от далече със самолети. Бранхам им каза откъде са дошли. И те оздравяха.

Една друга жена дойде при Бранхам. Като я изгледа, той ѝ каза: "Днес следобед ти се моли в една малка стаичка, Бог да вложи в сърцето ми да те извикам. Ти вярваш, че, като положи ръце на тебе, ще оздравееш. Така ли е?" — "Да, всичко е точно така." Той положи ръце на нея с думите: "Иди си с мир. Вярата ти те изцели."

При всички такива случаи нито веднъж не направи грешка както при определяне на болестта, така и при предаване случки от живота.

Друг път пак една жена беше пред него. — "Виждам те за пръв път и не те познавам, освен това, което Бог ми открие. Така ли е?" — "Да." — "Вдигни ръката си в знак на това, че нищо не знам за тебе и че казвам истината. Ако кажа нещо, което не отговаря на истината, свали ръката си, защото тогава ще съм фалшив пророк. Желаш ли това?" След това Бранхам я изгледа няколко секунди и каза: "Ти не си от тоя град, но от друг. Вярно ли е?" — "Да." — "О, госпожо, не прави това, не прави това, не прави това. Бог ще ти помогне. Ти мислиш да сложиш край на живота си. Така ли е?" Жената започна да плаче и трепереше с цялото си тяло. Тя призна: "Да, това е вярно." — "Ти си прекарала много скърби в твоето семейство. Твоят мъж е умрял неотдавна. И дъщеря ти те напусна. Сега си отчаяна и искаш да си отнемеш живота." Жената плачеше горчиво. Тогава той положи ръце на нея и се помоли така сърдечно, че всички се трогнахме. После той заповяда на демона на самоубийството да напусне жената. Жената не знаеше, че Бог е бил близо до нея.

През време на молитва той се обърна към събранието: "Ти, която седиш с подпряна на ръце глава. Ти се молиш за дъщеря си, която лежи тежко болна от сърце и не може да стане. Не, не е твоя дъщеря, но храненица, която ти много обичаш. Тя е 12-годишна. Ако е вярно това, стани." През ридания и сълзи една жена се изправи и каза: "Да, така е." Той ѝ извика: "Стой така, аз ще се помоля за детето ти. Като си отидеш, постави лявата си ръка на сърцето на детето, дясната вдигни високо и благодари на Бога, че е изцелил детето ти."

Ето един болен мъж застава за молитва. Бранхам го изглежда с думите: "Ти си наистина сериозно болен. Кръвното ти налягане е толкова високо, че всеки момент можеш да получиш удар, както са ти казали лекарите. Така ли е?" — "Да."

Сега Бранхам се обръща търсейки някого в събранието, показва един мъж далеч в ъгъла и вика: "Ти, там в ъгъла, не си дошъл защото си болен, но желаш да се моля за твоята майка, която лежи на легло в къщи болна от сърце. Брат ти е също болен. Ако е вярно това, стани." Мъжът се изправи, а Бранхам извика: "Остави пушенето и Господ ще изцели майка ти. Желаш ли?" Мъжът издигна ръката си и извика: "Да, искам." Една седмица по-късно чухме, че един

лютерански пастир твърдял как майката оздравяла в същия час, когато Бранхам говорил с човека. При това този пастир бил много възбуден поради тази случка.

Една вечер на края на службата Бранхам се обърна към един тежко болен: "Лекарите са ти дали много малко срок да живееш. Ти имаш рак, и те не могат да ти помогнат. Вярно ли е?" — "Да." — "Значи ти отиваш към сигурна смърт, освен ако не се хванеш сериозно за Бога. За тебе има или смърт или оздравяване. Тази, която седи до тебе, не е твоя жена. Но твоя любовница. Истина ли е?" — "Да." — "Вярваш ли, че Исус Христос може да те изцели?" — "Да." — "Погледни ме. Ако имаш вяра, стани в името на Христос." Човекът скочи веднага на краката си, вдигна високо ръцете си и се движеше из залата славейки Бога. В този момент 2000 души се изправиха и хвалеха Бога със силен глас.

Някой път Божието присъствие беше така силно, че чувствахме, като че ли цялото събрание беше наелектризирано. Последваше гръмогласно хваление без край ...

37. Изцеление на събрания на Бранхам. Писмо от Л. Й. Джоунс от 1954 г.

Тъкмо се прибрах от едно богослужение, водено от проповедника Бранхам. Макар че е 12:30 след полунощ, пак сядам да запиша необикновените преживявания, които имах, преди да се изличат от други. Струва ми се, че никога не съм бил така близо до небето както миналата вечер. Това ме промени из основи. Моля, вярвайте ми, колкото и да ви се вижда чудно. Дойдоха хора живеещи на разстояние 1500 км.

Брат Бранхам ни разказа, че вчера имал намерение да пътува до Южна Африка и Индия. Когато се приготвял за това, ненадейно влязъл човек с особено облекло в стаята му и му казал: "Не заминавай по море преди септември." Когато братът пак погледнал към влезлия, човекът бил изчезнал. Бранхам разбрал, че имал видение. Той се отказал от пътуването до тогава, когато Бог му каже да тръгне. Събранията му в Индия са организирани от един епископ.

Словото, върху което той говори, беше 1 Йоан 4:18: "Съвършената любов изпъжда страха." Той подчерта, че любовта е най-великолепното нещо на света. Нищо не може да устои на истинската любов. И хората и животните усещат, когато ги обичат. Никой не може да ги заблуди. Той илюстрира това с два примера. Един ден се разхождал по едно поле. Неочаквано върху него налетял буен бик. Наоколо нямало нито дърво, нито храст, зад които да се скрие човек. Единствената му надежда за спасение била Бог. При тази мисъл го обладал дълбок мир и той знаел, че бикът не ще може да му стори нищо. Животното спряло пред него, ровило в земята и се приготвило да се хвърли върху него. Той стоял съвсем безпомощен и мирен, погледнал бика и казал със спокоен глас:

"Ти не можеш да ми сториш нищо, — иди там и легни на земята." Бикът неочаквано се умирил, погледнал Бранхам и направил точно така, както му бил казал, отишъл настрана и легнал. Било същото преживяване, каквото имал Данаил в ямата с лъвовете.

Подобна случка била вторият пример. Бранхам бил окосил един ден ливадата в своята градина, при което раздразнил един рояк оси. Диво захвърчали наоколо и били готови да го ужилят. Бранхам заговорил на насекомите с тих, любезен глас, да отлетят. И наистина те отлетели от там без да го ужилят. Бранхам сравни тази случка с това, което преживя апостол Павел на остров Малта, когато го ухапа змия, а той е изтръска от ръката си.

После той говори за изцелението. Не всички, които лежах в къпалнята Витесда, бяха изцелени от Исус. Той мина покрай мнозина, макар че за Него беше много лесно нещо да ги изцели. Само един мъж оздравя. И днес е така. Бог може да помогне на всички хора, но малцина идват до Него така близо, че да се допрат до дрехата Му. И само такива биват изцелени.

Исус очакваше болните да го потърсят и молят за изцеление. Той не отиде във Витания още на първия ден след смъртта на Лазар, но очакваше позволение от Татко, без което позволение Той не предприемаше нищо. Исус познаваше добре волята на Своя Баща. Ние не разбираме какво е едно такова близко общение с Бога. В лицето на Бранхам видях един мъж, който е в същото такова общение с Бога. Бранхам е един човек от друг свят. Още никога не съм срещал човек като него. И не очаквам често да срещам такива хора в живота си.

На края на проповедта той попита дали слушателите му го считат за Божий пророк. Ако е така, то непременно ще последват дела. Ако не последват, тогава той ще е фалшив пророк. Никога не бях чувал човек да говори подобни думи с такъв авторитет.

Преди да започне службата, бяха раздадени молитвени карти с номера на онези, които желяха брата да се моли за тях. Накрая Бранхам обяви, че сега ще се моли за номерата Л85 до Л100. От публиката излязоха тези 16 човека напред и се наредиха в една редица. Всички други наблюдавах ме с напрежение, дали теорията на думите ще се покрие от практиката, т. е. дали ще се изпълни това, което Бранхам каза. Той обясни, че не познава хората, стоящи пред него, че не знае какво ги измъчва и за какво идват. Но Исус Христос знаеше. Той победи на Голготския кръст и ни направи Свои съработници.

Първата жена, която застана пред Бранхам беше скромна и слаба. Всички чакахме, за да видим какво ще стане. Бранхам беше спокоен, не бързаше, после й каза: "Не ви познавам. Не сме се виждали до сега. Ако мога да ви кажа нещо за вас, то ще трябва да признаете, че Бог ми го е открил." Цялото събрание беше като наелектризирано. Аз записвах веднага всичко каквото чувах и виждах. — "Вие не живеете в този град," каза той на жената. "Вие идвате отвън, от едно място, където растат много борики." Жената потвърди. — "Вие идвате от Камден," продължи той, "името ви е Доротей, а ви наричат Доли. Да, вие сте Доли Яхт и имате два тумора в стомаха." Аз бях на два метра от жената. Тя си

отиде плачейки и хвалейки Бога. После я видях с издигнати ръце на колене в молитва. Сълзи течаха по бузите ѝ.

Следваше друга жена, на която Бранхам каза, че е християнка и че има тумор на крака си. Аз видях, че кракът ѝ имаше превръзки. По-късно разговарях с брата и той ми каза, че всеки човек има пет сетива. Но има и шесто сетиво, посредством което той чувал добре гласа си през време на проповедите, но му се струвало, че гласът му идвал отдалече.

Бранхам каза сам, че съществува подражание на Божията сила, че дяволът се опитва да действа подобно на Бога. Така беше по времето на Христос, понеже още тогава фарисеите казваха: "Той изгонва демоните чрез Веелзевул."

През време на проповедта Бранхам се прекъсна и се огледа, като че търсеше някого. После посочи един мъж и каза: "Отзад там в дясно има един мъж болен от рак. Той не е получил молитвена карта и седи между слушателите. От едната му страна седи сляпата му жена, от другата епилептичната му дъщеря." Тогава той заповяда на мъжа да прегърне жена си и дъщеря си, за да се моли и за тримата. По-късно видях тримата да влизат в молитвения салон, за да предадат живота си в ръцете на Христос.

Бранхам е винаги откровен и прям. Готов е на всеки да разясни и да каже каквото знае. Когато бяхме двамата сами, той ми разправи, че често вижда светлина върху някои негови слушатели, които са хората, чийто живот, обстоятелства и болести ще му бъдат открити от Бога. Често вижда точно и видовете грехове, в които са вплетени хората, и той им казва съвсем ясно по какъв начин могат да се освободят и поправят.

15 човека стояха пред Бранхам. На всеки казваше подробности от живота му. От време на време поглеждаше в залата в дадена посока и казваше на някои слушатели какво да променят в живота си. Никога не се мамеше, винаги казваше истината. Бог го беше помазал за това служение и го беше въоръжил с всичко необходимо. Божествен авторитет го обкръжаваше. Той не се запъваше при проповядване, не питаше при разговор, "Не си ли " Той не се съмняваше във верността на дадените му откровения, колкото и да плачеха слушателите и да уверяваха някой път, че не са виждали нито чували подобно нещо. Случваше се някой да изкрещи, когато брат Бранхам му казваше всичките неправди в живота, но това не бяха викове от страх, но на освобождение. След свършване на службата молитвеният салон се препълваше от каещи се души.

38. Чудеса и знамения. *от А. Сторост, 1954 г.*

Пак искам да ви пиша за Бранхам. Той беше между нас за 8 дни. Последният ден — неделя, беше най-хубаво. Между тези, за които Бранхам се моли, беше и един немец. Братът му каза: "Виждам тъмен облак над тебе. Това

е смъртта. Ти имаш рак в гърдите, опериран си вече, ребрата ти са рязани. Раната е видима. Лекарите са те оставили. Те не могат да ти помогнат. Обаче Бог може да ти помогне, ако вярваш." И той му каза да пише в Германия, че Бранхам ще ги посети.

Когато Бранхам влезе в залата, всички слушатели станаха прави. Ние пяхме любимата му песен: "Само вярвай." Той разясни на всички ни, че е много лесно да се вярва. За Бога всичко е възможно. Говори цял час. После се помоли, чувствайки, че Господният ангел е до него. От Швейцария беше дошла една двойка на име Бюс. Братът ми беше познат като евангелизатор. У дома си той бил видял във видение как Бранхам полага ръце на него, за да го благослови в по-нататъшното му служение на Бога. Сестрата имаше сърдечен порок и пак работеше за Бога. Брат Бюс беше получил от сина на Бранхам молитвена карта N 100. Когато Бранхам викаше номерата на молитвените карти, последен беше N 100. Двойката излезе напред. Не искаха да пуснат сестрата през множеството, защото само мъжът имаше карта. Но тя подчерта, че трябва да превежда. Така тя успя да се приближи. Бранхам погледна и двамата. Тогава им каза, че са дошли с параход през океана от Швейцария. И двамата бяха смаяни от знанието на брата, понеже никога не ги е виждал. На сестра Бюс каза: "Ти имаш порок в сърцето, но Бог те изцели." На брат Бюс каза: "В къщи ти си имал видение, как полагам ръце на тебе за благословение в по-нататъшното ти служение." Той положи ръце на двамата и каза, че Бог им даде това, за което са се молили. После ги освободи.

С двамата Бюс беше дошла една девойка от Германия, която в дома си имаше често видения. Тя видя Божия ангел да стои до брат Бранхам с паница в ръка, от която вземал и слагал нещо върху главата на брата, когато той се обръщал към друг човек.

В едно събрание Бранхам поръча да станат всички, които страдаха от диабет (захарна болест) и се помоли за тях. През друго време направи така с всички, които имаха тумори, после със страдащи от язви и артериосклероза. Най-после се изправи една жена, която 34 години не можела да се вдигне от болничния си стол.

Един ден Бранхам ни каза, че никога не му е било така ясно, както днес, че демоните треперят само при мисълта, че трябва да излязат от човешкото тяло.

Веднъж Бранхам положи ръце на прочутия шведски певец Екберг. Екберг страда от ракоподобна подутина на единия крак. Според изказването на неговия лекар, кракът трябвало да бъде отрязан още през месец май, инак живота му бил застрашен. И Екберг се съгласил на ампутация. Преди това искал да сподели това със своите домашни. Когато се събрали на молитва, дъщерята получила откровение, бащата да не се оперира, защото Бог ще го изцели. На следващата нощ сам Екберг сънувал, че трябвало да пее в една църква. Но не можел да намери подходящ текст. Малко след това му станало ясно, че съдържанието на песента можело да се отнася само до

всемогъществото на Бога. Това, което Бог върши с други Той може да го направи и с певица Екберг. Така кракът ще оздравее. От този момент той не мислел вече за крака си. Той навлязъл в спокойствието на вярата. И сега в това събрание дойде Божият отговор. Певецът пък така чудесно и хубаво, че сълзи потекоха от очите на слушателите. Не разбирахме думите, понеже пееше на шведски, но усещахме смисъла им. Той пееше за Христовата кръв, за славата на небесния град Ерусалим, за Христовото идване и т. н.

Една мозъчно болна жена разказваше, че е била почти сляпа и слухът ѝ отказвал. Когато я въвели в събранието, лежала дълго време в едно преддверие, падала поради слабост, често в безсъзнание и не се надявала да преживее следващата нощ. От проповедта могла да чуе много малко. Когато Бранхам започнал да разказва за едно видение от Бога, тя разбрала, че се отнася за нея и една сила я изпълнила. Когато пък той я поканил да стане, да вдигне одъра си и да си върви, за нея това не било нещо мъчно. Тя станала и можела да стои права известно време. Мъжът ѝ се покаял веднага, виждайки всичко това.

Много болни от рак и захарна болест бяха изцелени. Повече знамения ставаха между слушателите отколкото на платформата. В единия ъгъл на залата седеше една млада жена. Брат Бранхам посочи към нея с думите: "Ти имаш само един бъбрек, и той сега е болен. Мъжът ти следва медицина, но не може да ти помогне. Ако е вярно това, което казвам, тогава Бог те изцелява в момента, стани и Му благодари." Тази жена благодареше на Бога със сълзи на очи и се почувства съвършено здрава.

Един мъж на около 40 години стоеше пред Бранхам, който го изгледа и му рече: "Ти си дошъл заради баща си, който е получил удар. Искаш да се моля за него. Ти пък си болен от захарна болест." Брат Бранхам млъкна за кратко и продължи: "Ти сам си медик, практикуващ в ..." Човекът беше изненадан и потвърди всичко казано. "Иди си с мир," извика Бранхам, "ти и баща ти сте здрави." Лекарят слезе от платформата просълзен и хвалеше Бога.

Когато на Бранхам се откриват неща, които се отнасят лично до човека и Бога, тогава той се оттегля с молителя на страна и казва каквото трябва да му се каже. Около час и половина преди започването на службата мястото е препълнено. Тук и там се чува, че са се молили и постили, за да ги чуе Бог и да ги изцели. Човек дочува как отделни хора се опитват по всякакъв начин да се срещнат с него за частен разговор, което не постигат при повечето опити, и за това, понеже изминават дни и нощи, през които Бранхам не намира почивка и не може да се моли. А молитвата му е голяма необходимост. На един 76-годишен старец се отдало да говори насаме с Бранхам. Той разказва, че след една служба минал покрай платформата, на която Бранхам излизал да проповядва, положил и двете си ръце върху платформата и мислел, че няма да може да се приближи до брата. Вечерта брата неочаквано го посочил и казал: "Килограмите и захарната ти болест са излекувани, слави Бога за това." Този старец след няколко дни писал писмо от квартирата си, в което съобщил, че е съвършено здрав.

Следващото преживяване показва ясно, че Бог не гледа на лице. Един простичък тракторист дойде от едно малко селище, където щеше да се освети една нова църква. На това тържество много искали да поканят Бранхам да им говори. Не знаели само дали ще благоволи. В събранието ненадейно братът се обърна към този човечец с думите: "С тебе искам да си говоря после." След събранието човекът изказал желанието си и братът се съгласил.

Един друг между слушателите отдавна копнеел за духовно кръщение, но не смеел да поиска карта за право да излезе на платформата, понеже не бил болен. И посред проповедта Бранхам се обърна към него с думите: "Братко, ти не си болен, нямаш и карта, обаче Господ Исус те кръщава сега в този момент със Святия Си Дух. Благодарни Му за това." Силата на Духа дойде така мощно върху човека, че той падна на пода. При падането си той събори своя съсед, който страдаше от туберкулоза и който получи моментално изцеление.

Благотворно е да се каже как остава смирен брат Бранхам въпреки всички успехи. Той се прекланя от сърце пред Бога заедно с всички просители.

39. Единство на вярата (разговор)

Линдсей: През септември 1954 в Еванстон имаше конференция за единство на църквите. Вярвате ли, брат Бранхам, че е Божията воля това да стане, и то организационно. Първата църква беше на комунални начала, но не сполучи.

Бранхам: Важен въпрос засягате. Не зная колко съм способен да разреша този проблем, но ще ви кажа, по възможност, моето мнение. Аз вярвам, че във всяка църква има по някой, който е достоен да управлява. Има и различни служби. Една от тях е проповядването. Според Библията най-висшата длъжност е тази на презвитера (според Деяния 20:17, 28; 1 Петрово 2:25 и Тит 1:5, 7 презвитер, пастир и епископ са една длъжност), доколкото е изпълнен със Святия Дух и призван от Бога за водене на църквата. Като пътува човек, забелязва, че всяка църква си има свой образ. Това е сигурно под действието на Святия Дух, който никога не работи шаблонно. Това забелязваме и в природата в разновидността на растенията, в техния растеж, форма и цвят. Същото наблюдаваме в хората и народите. При това те всички са Божии създания, Божие дело. Според Неговото намерение всички трябва да сме братя. Ние вярващите в Христос трябва да представляваме една цялост — независимо от това, към коя църква принадлежим, библейски казано "Тялото Христово." Една църква е като семейство, домакинство. Две свършено еднакви църкви няма никъде. Всяка е водена индивидуално. Всеки баща възпитава своите деца, както намери за добре, по различен начин от своя брат, който също е баща. И все пак от тези различни възпитания могат да произлязат добре възпитани хора. Така и различни ръководители на църкви могат да водят към единство в Духа своите църковни членове според това как получават своите дарби от Бога и как ги

прилагат в служба на Бога.

За съжаление много Божии работници воюват помежду си и вярват, че само тяхната работа, тяхната дарба, техният талант са единствено истинските. Тук трябва да победи волята към единство и да се приложи на дело, като единият признае другия, даже да го уважава повече от себе си, както казва словото — Филипяни 2:3. Тогава и светът ще живее в мир и хилядагодишното царство ще бъде на земята. За жалост не е така. Единственият начин за постигане на единство би бил, когато Святият Дух управлява земята и жителите ѝ. Аз не вярвам, че ще излезе нещо добро, ако ние хората се опитаме с трепет да създадем една единна църковна организация. Нашата задача е да се молим за пълнотата на Святия Дух. Тогава ще дойде единството на църквите, когато индивидуалността на църквите се запазва. Ние трябва да се стремим да живеем в единство на Духа, като оставяме на всеки служещ брат свободата да се развива както е определил Бог. Бог управлява самостоятелно. Ние, които се кланяме на един Бог и имаме един и същ Спасител, Исус Христос, и трябва да се уважаваме един друг и да общуваме помежду си.

Линдсей: Вие подчертавате, брат Бранхам, че единството на църквите трябва да бъде подеиствано от Святия Дух. Ние като Божии деца сме Негови съработници. Не трябва ли някак си да помогнем, за да се постигне единството на Христовото тяло?

Бранхам: Аз ще отговоря с едно сравнение. Преди няколко дни получих няколко снимки от Палестина, на които се вижда изпълнението на Исая 35:1: "Пустото и безводното място ще се развеселят, и пустинята ще се възрадва и ще цъфне като крем." Според Божието обещание в същото време се връщат синовете и дъщерите Израилеви от всички краища на земята в Палестина със своите болни, слаби и сакати. Те ще бъдат запитани от палестинските жители, не се ли връщат с тези болни, за да умрат там. Някои от тях ще отговорят: "Не, ние искаме да видим Месия." Бог остави хората да вървят по своите собствени пътища. Последствието е, че в течение на времето всички човешки усилия удариха на камък. Така е и в църквите. На лице е едно желание за истинско духовно единство във всички лагери. Предизвикването на този разговор е белег, колко голямо е желанието за единство, а това желание е от Святия Дух. Длъжност е на всеки, който знае тази истина, да работи за осъществяването на този копнеж и да се моли. Точно така, както някога в първата църква всички бяха едно сърце и една душа чрез Духа, така и днес това може да стане. Тогава с искреност можем да се молим: "Татко наш."

Линдсей: Значи според думите ви ние трябва да признаем единството на Христовото тяло, макар че това не става видимо?

Бранхам: Да. Аз вярвам, че е Божията воля да вложим всичко, за да се научим и да знаем, че Христовото тяло е единно.

Линдсей: Исус сигурно е знаел, че ще има различия между членовете Му, понеже ни даде наставления за такива случаи с думите: "Ако си спомниш, че брат ти има нещо против тебе, ... първо се помири с брат си." (Матей 5:23-

24). Не важи ли това за днес?

Бранхам: Естествено. Аз намирам, че по целия свят вече се опитват да постъпват според тези думи.

Когато от началото проповядвах пълното евангелие, се радвах много на единството на Божия народ. Сърцето ми се късаше, когато почувствах, че и моите слушатели се делят на различни организации. От тогава всякога се опитвам да обединя преди всичко пастирите. Където и да ме повикат, аз отивам без оглед в коя църква. Ние всички сме братя. В Духа виждам вече единството на църквите.

Линдсей: Преди няколко години се събраха голям брой различни църковни водачи, които никога не бяха се виждали, и искаха да се обединят. Това начинание остана без успех. Вярвате ли, че можем пак да опитаем това?

Бранхам: Аз вярвам, че това би било един начин. Така е, както сме ние двамата с брат Джоунс. Всеки от нас двамата е изказал по нещо неприятно за другия. Той живее само зад ъгъла, близо до моето жилище, но ние още не сме се виждали нито разговаряли. Аз вярвам, че ако отида при него, и си подадем ръцете, всяко недоразумение ще изчезне. Това е пътят за братско единство. Аз ще тръгна по него.

II. Професор Стоуел

Нещо чудно е да чуеш един специалист да говори върху темата: "Бог погледнат от страната на науката." Професор Стоуел говори, как Божията сила би могла да бъде констатирана до известна степен научно. Изследователите откриват понастоящем, че липсващият им материал се намира в Библията. Можем само да се възхищаваме, как Бог желае в Своята милост да се приближи до хората. За Божиите деца сега е настъпило най-висшето и най-чудесно време, когато светът трепери от страх и ужас.

Когато неотдавна съработникът на брат Бранхам, брат Бакстер беше тука, каза, че скоро ще настъпи времето, когато проповедникът само ще прочете Божието Слово и Божиите благословения ще протичат чрез новорождения на хора, чрез изцеления на болни и изгонване на бесове.

Когато професор Стоуел четеше Библията, звучеше ми като нещо ново, макар да го бях чела много пъти. Той заяви, че Библията му е най-важната и най-скъпа книга, защото от нея излиза чудна сила. "Така скъпа ми е тя, че не бих се срамувал нито пред президента, нито пред големци или колеги да превия колене в молитва и да прославя Този, чието Слово се благовества в Библията. Бог е реалност. Той не е така малък, че науката да не може да Го познае. Бог е така велик, че може да се докаже и научно, само че наше знание не е достатъчно, за да Го разберем напълно."

Трогателно е човек да види и да чуе, как Стоуел говори на грешници и паднали и как се старае да ги доведе при Бога. Той казваше: "Вие имате криво

понятие за Бога. Не бойте се да се върнете при Него. Той чака да ви прегърне и да ви прости всичко. Но вие трябва да дойдете.

Аз се просълзах, когато видях, как той коленичи заедно с тези, които излязоха напред, и как любвеобилно им говореше и се молеше. Божията милост се излъчваше от естеството и от думите му. На края той се моли за болните. Има подобен на брат Бранхам начин на работа. Притежава и дарбата разпознаване на духовете. Когато, например, покани за покаяние, той каза: "Тук има една жена, 48-годишна, която Бог вика да се върне при Него. Тя е болна от 4-ри години и половина. Г-жо, върни се при Бога. Той ще ти прости всичко и ще те изцели." И тя се върна. Така той описа и други личности. И това става така естествено. Когато се моли с някого, казва му точно какво му липсва. Снощи, когато той се молеше за болни, едно нещо ми стана много ясно. Той каза: "Да съжالياваш болните не е от Бога, а човешко съчувствие. От Бога идва сърдечна милост, както се казва за Христос." Професор Стоуел каза: "Ако имаш тази сърдечна милост и дълбоко състрадание, то те са от Бога. От тях произлиза в тебе вярата, за да помогнеш на безпомощни хора. Ако познаваш Бога, не се нуждаеш дори да притежаваш съзнателно дарбата изцеление. Ти ще видиш чудеса, които Бог ще върши чрез твоята сърдечна милост и чрез твоята вяра в Него."

Професор Стоуел се молеше за една възрастна жена. Дъщеря ѝ, която я водеше, казваше, че също е вярваща. Той се моли така сърдечно, че Бог му показа причината на болестта. Същевременно получи и вътрешно уверение, че е изцелена. Той ѝ каза: "Иди си с вяра," при което особено наблегна на думата "иди си." Дъщеря ѝ обаче се спусна и я хвана за ръката, за да я подкрепи. Професор Стоуел ѝ забрани, като отбеляза, че старата жена трябва да тръгне с вяра. Майката тогава възрази, че от 30 години не е вървяла. Той се опита да ѝ обясни, че вярването не означава усещане. Но и двете, изглежда, нямаха уши нито разбиране за това. Учуден той рече: "Никога до сега Бог не ми е показвал или давал да разбере нещо, което не е истинно. Тази жена бе изцелена моментално, но чрез намесата на дъщерята, която не вярваше на изцелението, то ѝ бе отнето. Когато Бог каже: "Върви," тогава уверено можем да възложим всяка отговорност на Него. Той ще се погрижи да не паднеш. Неверието обаче има голяма сила, когато му дадем място." Наблюдавайки горното аз си спомних това, което бях чел за Херман Цайс. Когато се молил за един сакат човек и получил вътрешно уверение за неговото изцеление, той взел патериците от ръцете му и ги счупил. Четейки това, аз трябваше да се смея. Но това счупване на патериците беше знак на действие на вяра. Вярата е необяснимо нещо. Щом започнем да смятаме и запитваме след Божиите обещания, отваряме вратата на неверието. Ясно и недвусмислено е писано за народа на Израел: "Заради неверието си те не влязоха в обещаната земя."

Съпътникът на брат Стоуел е германец. И той говори в събранието. През време на говоренето му се изцелиха 4-ри души за това, че приеха Божието Слово и повярваха.

III. Бранхам и Стоуел

Двамата братя бяха заедно между нас. Вчера брат Бранхам води служби за изцеление на болни. Той даде на болните сигурни диагнози. Някои неща, които им каза, датираха отпреди 20, 30 даже 50 години. Някои от слушателите, които дойдоха на подиума, искаха той да се моли не за тях, а за техни близки. И на тях той каза точните обстоятелства, и в коя болница лежат въпросните болни. Той назова квартирата и мъжовото име на една жена.

Една млада жена застана пред него, на която той каза следното: "Виждам вода помежду двама ни. Вие идвате от Италия. Венчали сте се за американски войник. Били сте преди католичка, сега сте евангелистка. Като дете сте ходили в католическа църква. Дошли сте тук при чичо си. Искате да се моля за него да се покае и изцели." Бранхам говори с любвеобилен и любезен тон. Младата жена покри лицето си с ръце, за да не видят сълзите ѝ, толкова беше трогната, чувствайки Божието присъствие. Често в събранията се чуваха плачевни възхищения. При подобни преживявания човек не е нужно да се напруга да обича всички хора, любовта е на лице.

Брат Бранхам и професор Стоуел се видяха за първи път. И двамата много си приличат. Професор Стоуел милее за загубените, които не познават Бога с такова сърдечно състрадание както Бранхам.

След обяд, когато Бранхам отсъстваше, професор Стоуел заяви, че никога в живота си няма да забрави деня, когато се е запознал с този Божий мъж и го е чул да говори. "Аз го гледах в очите, от които искреше силно Божията любов."

Днес сутринта брат Бранхам искаше да говори само 15 минути, но той продължи час и 15 минути. Никога не бяхме го чували да говори така. "Моето цяло аз е така пропито от Божията любов," споделяше той, "че понякога мисля, че вече няма да мога да поема повече въздух и че трябва веднага да бъда отнесен в небесните места."

Снощи професор Стоуел ни разказа за един мъж, който посетил в един град службите му, невярващ и много болен. Стоуел му казал, че страда зле от кела и от друга болест, но Господ Исус го е изцелил, затова може спокойно да свали бандажа си. Човекът отказал, като заявил, че проповедникът отгатнал от какво страда, но че не го изцелил. Келата си била на лице. Един от братята му обяснил, че проповедникът не може да изцелява, но Господ Исус. Също така не проповедникът е отгатнал болестите, но Бог му ги е открил. Но мъжът, един чифликчия, останал твърдо на своето мнение, че не е толкова глупав според думите на един проповедник да хвърли бандажа си. На следващия ден трябвало да това ри сено. Ненадейно бандажът му се скъсал. Уплашен той се уловил за болното място, но келата не се появила. Той продължил да товари. Работата вървяла бързо и той от време на време го попитвал, за да провери за болестта си, но нямало нищо. Ужасен той констатирал, че е изцелен по чудо. 38 години не е можел да върши тежка работа без бандаж. "Наистина ли Бог се докосна до

мен?" питал се той. И той предал живота си на Бога. Той свидетелствал, че преди 38 години след операцията докторът го предупредил да се пази, понеже коремната му ципа както и мускулатурата му били твърде слаби. Не бил за никаква тежка работа, но сега вече напълно бил здрав.

Към средата на неделната вечерна служба влезе един човек и седна назад. Когато болните излязоха напред за молитва, с тях стана и този човек. Много миришеше на алкохол. Той хвана двете ръце на брат Стоуел и изповяда: "Аз съм роб на опиума и повече не мога така. Моля, помогнете ми, ако можете. 27 години съм бил под този порок. Без този опиум не мога да живея, иначе погивам. Аз вярвам, че един ангел ме доведе в това събрание. Много се напих, после ме инжектираха с морфиум в ръката и тръгнах по улиците. Когато минавах покрай това здание, някаква сила ме вкара вътре. Няколко пъти вече съм лежал в затвора. Опитвах се да ме излекуват, но без успех. Аз трябва да се освободя от тази страст, иначе не мога да живея." Стоуел се помоли за него, макар че му беше отвратително да диша миризмата на алкохола, която излизаше от устата на болния. Демоните, които измъчваха човека, излязоха и човекът моментално бе освободен. След няколко дни той свидетелства: "От както бях тук, не съм си бил морфин, нито съм вкусвал капка алкохол. Не съм се чувствал никак зле. Така съвършено ме излекува Господ Исус. Аз зная, че съм изкупен, и че греховете ми са простени." Професор Стоуел, който обикна човека, го заведе със себе си в ресторанта на вечеря, и той свидетелстваше там на гостите високо и ясно, какво беше направил Бог с него. Идващата неделя ще вземе водно кръщение. Всяка вечер е на събрание, изглежда чист и спретнат, и човек си мисли, че той от дълго време посещава църквата. Да, това прави Бог с хората.

Веднъж след обяд едно младо момиче даде трогателно свидетелство в едно предградие на града. Тя била нощна танцьорка. Поддала се на много грехове и опиумът и морфинът я владеели. Започнала с напоена с опиум цигара. Скоро кръвта ѝ се замърсила и тя вече не можела да живее без отрова. Била близо до лудост, а човешката помощ била без успех. Шест лекари я лекували безрезултатно. После я държали две седмици в едно заведение за изтегляне на отровата. Тя разказваше, че през това време там не могла да заспи нито минута. Страшни били мъките ѝ. Всеки мускул като че ли се късал. О, каква страшна мъка да не можеш да живееш без тази отрова. Освободили я и тя пак започнала да употребява отровата. Родителите ѝ, които по това време повярвали, я прибрали в къщи. Когато брат Бранхам пристигнал там, те я завели в събранието въпреки енергичната ѝ съпротива. По пътя тя хулела и псувала. "Днес, така разказваше тя, се чудя как Бог не ме уби тогава на място." Бранхам попита момичето дали е християнка, на което тя отговори с едно лъжливо "да." Той я поправи и ѝ каза, че вижда тъмен облак около нея. Също я попита, дали да каже високо, това, което още вижда или предпочита да говори с него в някоя стаичка. Тя му отвърна грубо, че спокойно може да говори и да каже високо всичко каквото мисли, че вижда за нея. Бранхам говори за

отровата, чиято робиня е тя, и че тази отрова заплашва да я унищожи. Той назова и други грехове и прегрешения. От този момент момичето разбра, че тук говори Бог. Започна да трепери с цялото си тяло. След молитвата и заповедта на Бранхам демоните излязоха от нея. Момичето почти изгуби съзнание, толкова отслабна. Тя прие кръвта на Христос за спасение и беше здрава и спасена в същата минута. Три дни по-късно беше кръстена в Святия Дух. Сега тя е препълнена със състрадание към такива хора, които са страдащи, както някога е била и тя. Навсякъде свидетелства за освобождението си.

Професор Стоуел притежава дарбата разпознаване на духовете, както и откриване на причините за болестите. Това, което казва на човека, винаги е истина. Един ден присъствах на изгонване на бесове, което извършиха братята Бранхам и Стоуел, заедно. Присъстващите потвърждават, че всичко беше така, както го казаха братята.

Дойде един баптистки проповедник при професор Стоуел и му призна, че вътрешно отива назад, но има желание да се приближи до Бога. Стоуел го погледна дълбоко в очите и му каза любезно: "Да, братко, ти се нуждаеш от помощ." После той покани всички присъстващи да наведат глава и да затворят очи, да не би излизашите демони да намерят достъп между слушателите. С голям авторитет той заповяда на демоните да излязат. При това братът се почувства съвсем слаб и немошен, едва можеше да говори и помоли другите да се молят за него, толкова го изтощи тази духовна борба. Същата вечер Бог изцели баптисткия проповедник и той беше освободен. Изцеленият славеше Бога и призна, че често чувствал демонската сила в себе си. Няколко пъти дори е искал да отнеме живота си. Днес вече е свободен.

Една от нашите сестри не живееше истински победоносен живот. Постоянно се колебаеше. Професор Стоуел ѝ обърна вниманието, че чувства два демона, които влизат и излизат от нея. Единият поболява тялото ѝ, другия смущава духа ѝ. Те намират достъп в нея благодарение на непослушанието ѝ. Стоуел се моли за нея и тя беше освободена. Той ни обърна вниманието да не гледаме на такива хора от високо. В Божиите очи те не са по-лоши от другите. Дяволът е враг на всички ни, той е измамвал и побеждавал всички ни. Да воюваме срещу него, а не помежду си.

Източник: християнско списание ["Пентекостъл Еванджел"](#)